

เมืองวิมาลาเป็นเมืองขนาดเล็กที่โอบล้อมด้วยธรรมชาติ
ป่าไม้ และภูเขา ชาวเมืองล้วนแล้วแต่เป็นพวกอนุรักษนิยม ทั้งหญิง
และชายส่วนใหญ่จะสวมเครื่องแต่งกายพื้นเมือง อาทิ กางเกงเล เสื้อ
คอจีน เสื้อม่อฮ่อม ผ้าปักมือ ผ้าถุง และชุดกระโปรงลูกไม้สวยงาม วิถี
ชีวิตของชาวเมืองวิมาลาไม่ได้โลดโผนหรือหวือหวามากนัก พวกเขา
แค่ปลูกผักขาย เลี้ยงไก่ เลี้ยงวัว ทอผ้า และทำผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเลี้ยง
ชีพ

และถึงวิมาลาจะเป็นเมืองที่คู่ควรแก่การให้นักท่องเที่ยวมา
เยี่ยมชมความงดงามในท้องถิ่นมากเพียงใด ทว่าเมืองแสนสงบแห่งนี้
ก็ยังไม่นิยมนำเทคโนโลยีของคนอย่างกรายเข้ามาอยู่ดี

ลมหนาวในฤดูเหมันต์พัดผ่านตัวเรือนไทยโบราณกว้างขวางซึ่ง
มีเรือนขนาดใหญ่น้อยเชื่อมต่อกัน จนกลายเป็นเรือนหมู่ทั่วอาณา
บริเวณ เสาเอกเสาโทของแต่ละเรือนมีขนาดมหึมา บ่งบอกถึงฐานะ
ของเจ้าของเรือน

เด็กหนุ่มวัยสิบแปดปีบริบูรณ์นามว่า มิ่ง สวมเสื้อคอจีนสีขาว
แขนสั้นก้าวผ่านไม้ยืนต้นรกชัฏ ขึ้นบันไดไปจนถึงซุ้มประตูทางเข้า
ออกแรงผลักบานประตูไม้เนื้อแข็งแกะสลักทั้งสอง ก้อนก้าวข้ามธรณี-

ประตู่ ผ่านซุ้มทางเข้ามาจนถึงข้างในเรือนรับแขกติดกับทางไปสู่เรือนใหญ่ มุ่งตรงไปยังปีกขวาซึ่งเป็นห้องนอนของเจ้านาย

เด็กหนุ่มเดินข้ามระเบียบไม้ยาวแกะสลักวิจิตรตระการตาราวกับเป็นสะพานพาดเหนือสระบัว รอบเรือนประดับด้วยเครื่องหอมส่งกลิ่นช่วยคลายเครียด มือคลำหยาบกร้านเคาะบานประตู่ห้องนอนของคนคุ้นเคย

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก

เพียงครู่เดียว บานประตู่ไม้แข็งแรงก็ถูกเปิดออกโดยร่างสูงสง่าในชุดเสื้อม่อฮ่อมแขนยาว กางเกงเลสีเดียวกันกับเสื้อ เขามีใบหน้าที่คมคายทว่าไม่เหมือนคนไทยแท้เพราะผิวขาวจัด เรือนผมสีดำสนิทหยักศก ริมฝีปากรูปกระจับจับกับจมูกโด่งคมสัน และมีดวงตามคมแปลกล้าลึกชวนพิศวง

“ลูกพี่ คินนี่มีงานวัด เราไปเดินเล่นกันเถอะ”

เด็กหนุ่มผู้บุกรุกเรือนยามหัวค่ำเอ่ยปากชวนด้วยสีหน้าและแววตาอ่อนหวาน ขณะที่ผู้มีศักดิ์เป็น ‘ลูกพี่’ กวาดสายตามองไปรอบๆ คล้ายระแวงระวังใครจะได้ยินเข้า

“แกก็รู้ว่าฉันต้องอยู่สวดมนต์ นั่งสมาธิในห้องพระ” ร่างสูงกระซิบเสียงค่อย ทว่าเจือปนไปด้วยความเสียดาย

“แต่คินนี่จัดเป็นคืนสุดท้ายแล้วนะลูกพี่ไหม” มิ่งเถียงขาดใจ “แอบไปเที่ยวสักคืนไม่เป็นไรหรอก ลูกพี่จะฝึกคาถาอาคมไปมากมายทำไมกัน แค่นี้ก็ไม่มีใครในเมืองสู้ได้แล้ว”

“แกก็พูดไปเรื่อย รู้อยู่ว่าพ่อฉันเข้มงวดมากขนาดไหน” ไทมพ่นลมหายใจเหนื่อยหน่าย

มิ่งได้ฟังอย่างนั้นก็เบะปาก สองมือหยาบกร้านกุมมือลูกพี่ของตนเอาไว้แน่น

“ได้โปรดเถอะลูกพี่ ฉันอยากไปเดินเที่ยวงานวัดบ้าง”

“แกไปคนเดียวไม่ได้หรือไง”

“ไปนะไปได้” มิ่งเวียนช่วง “แต่ฉันรู้ว่าลูกพี่ก็อยากไปเหมือนกัน
ถึงได้มาชวน”

ฉับพลันเรือนไม้ก็เจียบลงทันตา สายลมอ่อนๆ พัดผ่านปะทะ
ร่างของบุรุษหนุ่มทั้งสอง ก่อนจะไปกระทบกับกระดิ่งทองแขวนประดับ
ริมระเบียบ เกิดเป็นเสียงดังกรังกรังระงมไปทั่ว

โหมไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะเขาเองก็อยากออกไปเปิดหูเปิดตา
ข้างนอกเหมือนชายหนุ่มบ้านอื่นที่มีอิสระในการใช้ชีวิตอย่างเต็มที่บ้าง
ตั้งแต่จำความได้ นายบุรินทร์ผู้เป็นพ่อพร่ำสอนให้ชายหนุ่มอยู่ในศีล
ในธรรมมาตลอด จริงอยู่ที่โหมชื่นชอบในการทำมาค้าขาย มีจิตตั้งมั่นใน
พระธรรม และรักในการแสวงหาความรู้ด้านคาถาอาคมต่างๆ ทว่าลึกๆ
แล้วตัวเขากลับอยากมีชีวิตวัยรุ่น ออกไปเล่นกับเพื่อนหรือพบปะผู้คน
บ้าง ไม่ใช่ซุกก้อยู่แต่ในห้องพระ ห้องหนังสือ และมีบ้านหลังที่สองเป็น
โบสถ์เก่าทำยวัดแบบนี้

“ฉันจะลองไปขอแม่ดู”

โหมก้าวขานำผ่านระเบียบทางเดินยาวไปยังห้องนอนที่ใหญ่
ที่สุดในเรือน นั่นคือห้องนายบุรินทร์และคุณหญิงพิไล เศรษฐีผู้เป็นที่
เคารพนับถือของชาวเมืองวิมาลา เพราะมักล้นไปด้วยทรัพย์สมบัติที่
มีมาตั้งแต่บรรพบุรุษและเปี่ยมด้วยคุณธรรมน่ายกย่อง ทำให้ตระกูล
วรวงศ์เป็นที่เลื่องลือกันปากต่อปาก

คืนนี้นายบุรินทร์ไม่อยู่บ้าน เศรษฐีใหญ่ไปเยี่ยมเพื่อนที่ป่วยหนัก
อยู่ต่างเมือง กว่าจะกลับคงเป็นช่วงสายของพรุ่งนี้ ด้วยเหตุนี้โหมจึง
กล้ามาหาผู้เป็นแม่ เศรษฐีนี้คนงามไม่เข้มนวดกับลูกชายเท่าใดนัก
พอจะตะล่อมขอออกไปเที่ยวได้บ้างเป็นครั้งคราว

ครั้นมาหยุดยืนถึงหน้าห้อง เจ้าของมือหนาขาวซีดบรรจงเคาะ
บานประตูขนาดใหญ่เบาๆ สองสามที ทว่าไม่มีเสียงตอบรับใดๆ จึง

ลองเคาะใหม่อีกครั้ง พร้อมใช้โทนเสียงกระซิบกระซาบร้องเรียก

“แม่ครับ นอนแล้วหรือ” เมื่อไม่มีเสียงขานรับจากเจ้าของห้องอีก ชายหนุ่มจึงมั่นใจว่าผู้เป็นแม่หลับไปแล้ว “แม่หลับไปแล้วที่นี่แกก็กลับไปซะไฉน”

“ลูกพี่” มิ่งโอดครวญ “ไหนๆ คุณหญิงก็หลับไปแล้ว ทำไมลูกพี่ไม่ใช้โอกาสนี้หนีไปเที่ยวเลยล่ะ”

“ไฉนเด็กนี่”

มือหนายกขึ้นกลางอากาศ หมายถึงเชกบาลไฉนเด็กที่พยายามชักจูงให้ตนเองออกนอกวงนอกทางเป็นประจำ ทางด้านมิ่งก็ยกมือป้องศีรษะไว้พร้อมกับหลับตาปี

พลันนัยน์ตาสีนิลลึกดำก็เหลือบเห็นเงาตะคุ่มๆ พุ่งไปทางซุ้มประตูบันไดเรือนด้วยความเร่งรีบ จึงสะกิดลูกน้องให้มองบุคคลท่าทางลับๆ ล่อๆ โทมเดินตามเงานั้นจนประชิดตัวถึงได้เห็นว่า เป็นทับทิมน้องสาวแท้ๆ ของตน

“น้องจะไปไหน”

“ว้าย!”

ทับทิมร้องเสียงลั่น รีบยกมือขึ้นปิดปากตนเองหลังจากได้สติ หันซ้ายหันขวาสำรวจโดยรอบว่ามีคนรับใช้คนใดเห็นเหตุการณ์หรือไม่ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยจึงฝ่ามือบางลงบนแขนแข็งแกร่งของพี่ชายเต็มแรง

“พี่ทำอะไร จันตกใจหมด!”

“น้องนั่นแหละทำอะไร ทำไมมาทำตัวเหมือนขโมยขึ้นบ้านตัวเองแบบนี้”

“ฮู้!” ทับทิมยกนิ้วจตริมฝีปาก “อย่าเอ็ดไป เดียวใครได้ยินเข้า” ดวงตาน่าพิศวงหรืออย่างคาดเดาได้แม่นยำ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าน้องสาวของตนกำลังจะไปที่ไหน และไปหาใคร

ทับทิมเป็นหญิงสาววัยยี่สิบสองปี เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ เธอมีคนรักชื่อต้นกล้า บุรุษเพียงคนเดียวในเมืองวิมาลาที่นายบุรินทร์และคุณหญิงพิไลไม่ต้อนรับเป็นลูกเขย เหตุเพราะเขาเป็นเด็กวัดและเป็นนักมวยต่ำต้อย ไม่มีทรัพย์สินสมบัติหรือญาติโกโหติกาเป็นเศรษฐีมีหน้ามีตาในสังคม จะมีก็แต่หัวใจดวงน้อยๆ ที่ซื่อสัตย์และมั่นคงต่อทับทิมเท่านั้น

และหัวใจดวงนี้เองที่เพียงพอแล้วสำหรับหญิงสาว ทว่ามันน้อยเกินไปสำหรับหัวใจคนเป็นพ่อแม่ ยิ่งกับตระกูลร่ำรวยด้วยแล้ว พวกเขาไม่มีทางยอมรับเรื่องชนชั้นที่แตกต่างกันขนาดนี้ได้

“พี่ทับทิมนัดกับพี่กล้าไว้ที่งานวัดใช่ไหม”

มิ่งถามเสียงค่อย แววดาแปลงประกายพราวระยับคล้ายคนนึกแผนการดีๆ ออก

“เกออย่ามายุ่งน่าไฉมิง ไล่หวักลับบ้านไปซะ อย่ามาทำแผนฉันทะแตก” ทับทิมกล่าวน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ ไกลถึงเวลานัดแล้วแท้ๆ แต่กลับต้องมาติดแหง็กอยู่กับคนพวกนี้ แล้วอย่างนี้จะยังมีโอกาสได้ออกไปอีกหรือเปล่าก็ไม่รู้

นำหงุดหงิดซะมัด!

“ใจเย็นสิพี่ทับทิม ฉันไม่ได้มาขัดขวางความรักพี่ แต่มาขอเข้าร่วมขบวนการแอบหนีเที่ยวต่างหาก”

“ไฉมิง”

ไม่เรียกชื่อเปล่า แต่ฝ่ามือหนาขาวซีดฟาดลงกลางกระหม่อมเด็กหนุ่มเข้าให้หนึ่งทีจนคอแทบเคล็ดด้วย มิ่งลูบศีรษะตัวเองบ่อยๆ แล้วเงยหน้ามองชายหนุ่มผู้สูงกว่าตนหลายสิบเซนติเมตร

ไม่นึกว่าจะตบจริง ให้ตายเถอะ!

“นี่พี่ก็จะไปงานวัดเหมือนกันเหวอ”

หญิงสาวแสดงสีหน้าแปลกใจอย่างเห็นได้ชัด ไม่สนใจเด็กหนุ่ม

ที่ยังงอแงเพราะโดนฟาดกบาลไม่เลิก ทับทิมไม่นึกไม่ฝันว่าพี่ชายผู้ถูกขังอยู่ในกรอบแห่งศีลแห่งธรรมจะอุตริกลุกขึ้นมาหนีเที่ยวแบบนี้ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็เลือกตัดขาดอย่างไร้เยื่อใย

“อยากไปก็ไปกันสองคนนูน จะให้มาเดินข้างๆ ฉันนะไม่เอาด้วยหรอก แค่คิดก็พะอืดพะอมเต็มทน”

ชาวเมืองวิมาลาต่างรู้ดีถึงความสัมพันธ์ของสองพี่น้องตระกูลวรารวงศ์ แม้พวกเขาจะอายุต่างกันไม่มากด้วยคนโตอายุยี่สิบห้า ส่วนคนเล็กอายุยี่สิบสอง แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สนิทกัน ไม่ใช่เพราะเพศที่แตกต่างหรือความรักความอบอุ่นที่พ่อแม่มอบให้ไม่เท่ากัน แต่เป็นสาเหตุอื่นซึ่งไม่มีใครล่วงรู้ได้ นอกเสียจากตัวของทับทิมเองที่รู้อยู่แก่ใจว่าเพราะอะไร เธอถึงได้ไม่อยากข้องเกี่ยวกับพี่ชายคนนี้เลยสักนิดเดียว

“ก็ตามใจแล้วกันนะพี่ทับทิม” มิ่งแก่สถานการณ์อดอดนี่อีกครั้ง “แต่ฉันขอบอกไว้ก่อนเลยว่าอย่างน้อยๆ มีลูกพี่โตมไปด้วย ก็จะได้ช่วยเป็นพยานแบบหลอกๆ ได้ว่าพี่ไม่ได้แอบไปหาพี่กล้า แต่ไปเดินเล่นงานวัดกับพี่ชายเฉยๆ”

ทับทิมเงยปากรูหนึ่งเพราะใช้ความคิดตรึงตรองสิ่งที่เด็กหนุ่มพูด

ก็จริงของมันที่ว่าไปกับคนในครอบครัวดูจะปลอดภัยจากข้าปากชาวบ้าน และคำฟ้องจากพวกปากไม่มีหูรู้ได้มากกว่าไปคนเดียวแล้วถูกจับได้ ซึ่งนั่นอาจทำให้เธอโดนกักบริเวณไปเป็นสัปดาห์หรือร้ายแรงกว่านั้น

ดวงตากลมโตขึ้นขึ้นสบตาผู้เป็นพี่ชายสลับกับเด็กแถวบ้านหลายครา ก่อนทับทิมจะพยักหน้าตอบรับทั้งที่ใบหน้าสอวัยบึ้งตึง

“ถ้าฉันโดนแม่ตำแล้วไม่มีหมาตัวไหนช่วยสักตัวละก็เจอดีแน่”

บรรยากาศภายในงานวัดวิมลามีทั้งเสียงลิเกเสียงดนตรี

ดังปะปนกันไปหมด ชาวเมืองคับคั่งเดินกันให้ขั้วไขว่ บรรยากาศดูคึกคักและครื้นเครง ผู้คนจากหลายหมู่บ้านเดินทางกันมาในงานจนลานวัดที่กว้างใหญ่ดูคับแคบลงนิดตา อาจเพราะเป็นงานคืนสู่เหย้าก่อนที่จะพ่วงนี้เข้าทุกอย่างจะกลับมาโล่งสะอาดตาอีกครั้ง

บริเวณวัดมีสาวน้อยตักน้ำ ปาโปง ยิงปืน สอยดาว ซิงช้าสวรรค์ ม้าหมุน ช้อนปลา หนังกลางแปลง ลิเก บ้านผีสิง ยิ่งเดินลึกเข้าไปก็มีเวทีมวยที่ยังไม่ได้เริ่มชกสักยก แต่มีคนเฒ่าคนแก่นั่งล้อมเวทีสนทนากันอย่างออกรส

ทับทิมแยกตัวออกจากพี่ชายและลูกสมุนของอีกฝ่าย เพื่อไปยังจุดนัดหมายที่นัดกับคนรักไว้นั้นคือ ด้านหลังเวทีมวย ปานนี่ดันกล้าคงกำลังเตรียมตัวสำหรับการขึ้นสังเวียนในคืนนี้ ด้วยฝีมือการชกที่ไม่เป็นสองรองใครของเขา ก็พอเดาได้ว่าเงินรางวัลคงอยู่ใกล้แค่เอื้อม โดยเงินเก็บทั้งหมดของเขานั้นก็ตระเตรียมไว้สำหรับนำไปสู่ขอทับทิม และเริ่มต้นชีวิตคู่ในอนาคตนั่นเอง

โถมมองตามหลังของน้องสาวไปจนกระทั่งลับสายตา แม้จะไม่สนิทชิดเชื้อกันเท่าไร ทว่าความเป็นห่วงตามฉบับของพี่ชายยังมีอยู่หลายครั้งเขาต้องเห็นแม่ทุบตีน้องเพราะเรื่องคบหากับต้นกล้าโดยที่ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย นับเป็นความไม่ได้เรื่องอย่างหนึ่งของตัวเขา

...

“ลูกพี่ แวะร้านนั้นกัน”

ประโยคดังกล่าวหลอนหูของลูกพี่ที่ตลอดเกือบชั่วโง

มิงไม่ปล่อยให้ลูกพี่ของตนได้มีโอกาสพักหายใจหายคอแม้เพียงเสี้ยววินาที เด็กหนุ่มออกแรงลากร่างสูงแหวะเข้าร้านนั้นเดินออกร้านนี้จนแทบทุกร้าน กระทั่งอีอรันให้โถมช้อนปลาเอารางวัลเป็นลูกกวาด

โน้มน้าวให้ยังป็นจนได้ตุ๊กตาลิงตีฉาบมาอุ้มในอ้อมแขน บังคับให้ปาสาวน้อยตกน้ำแกล้งเด็กสาวจนตัวเปียกซึก นอกจากนั้นยังชวนไประบายสีตุ๊กตาปูนปั้นสำหรับเป็นของขวัญวันเกิดอีก

บางทีอาจต้องโทษโหมที่เก่งกาจไปเสียทุกอย่าง จนเด็กหนุ่มคาดหวังหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเขามาตั้งแต่เด็กถึงขนาดที่ยกย่องให้เป็น ‘ลูกพี่’ กว่าจะได้พักก็เล่นเอาแทบหมดเรี่ยวแรงเดินต่อ

“เล่นอะไรต่อดีล่ะลูกพี่” มิ่งถาม ในมือมีสายไหมสีชมพูสดใส ขนาดใหญ่กว่าโบหน้า

“ฉันขอพัก แวะจะไปไหนก็ไป” โหมกล่าวเสียงเรียบ แม้โบหน้าจะนั่งเฉย แต่เม็ดเหงื่อข้างขมับไม่สามารถปกปิดความเหนื่อยล้าเอาไว้ได้

“จ้ะฉันขอไปนั่งม้าหมุนนะ ลูกพี่รอตรงนั้นนะ”

ก่อนไปก็ยังมิวายหันมาชี้นิ้วกำชับ โหมพยักหน้ารับคำตัดรำคาญ มองเด็กหนุ่มหัวเกรียนวิ่งตรงไปยังแถวเข้าคิวขึ้นม้าหมุนซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีทั้งนั้น ทำให้มิ่งกลายเป็นยักษ์ยืนอยู่ปลายแถว ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของหน้าที่ดูแลความปลอดภัยเด็กๆ มากกว่าเป็นลูกค้าไปต่อแถวเล่นเสียเอง

โหมส่ายหน้าเบาๆ ขณะมองภาพเบื้องหน้า มิ่งเป็นเด็กแถวบ้านที่เปรียบเสมือนน้องชายแท้ๆ ของเขา นับตั้งแต่จำความได้ เด็กหนุ่มคนนี้ก็เฝ้ารอนับถือเขามาตลอด

ทุกอย่างมันเริ่มต้นเมื่อครั้งวัยเด็ก ขณะที่มิ่งกำลังถูกเด็กกรูปร่างสูงใหญ่สามสี่คนรุมรังแกเพียงเพราะว่าเขาตัวผอมและตัวเล็กกว่าใครๆ ตอนนั้นเองที่โหมได้เข้าไปช่วยเหลือ เขาไม่ได้ทำอะไรมากนัก เพียงแค่ใช้บาร์มือนั่นเล็งลือของผู้เป็นบิดาเท่านั้น เด็กพวกนั้นก็ขวัญกระเจิงหนีหายกันไปหมด

นับแต่นั้นมามิ่งก็เรียกเขาว่าลูกพี่ และเริ่มเล่นบทบาทเป็นป่าว

รับใช้ร่างกายมาจนถึงทุกวันนี้

ระหว่างยี่นรอ เจ้าของนัยน์ตาคนกริบสังเกตเห็นบ้านผีสิงที่สร้างขึ้นอย่างง่ายตั้งตระหง่านอยู่ฝั่งตรงข้าม มีป้ายเขียนว่า ‘บ้านนี้ผีดู’ แป๊ะไว้เด่นหรา น่าแปลกที่บ้านผีสิงนั้นสะกดตาเป็นอย่างยิ่ง ทว่ากลับไม่มีใครไปต่อแถวเพื่อเข้าไปข้างในเลย บางทีมันอาจน่ากลัวเกินไปสำหรับเด็กๆ หรืออาจเป็นเพราะชิงช้าสวรรค์และม้าหมุนแย่งชิงความสนใจไปจนหมด

โทมหันไปมองมึงอีกครั้ง เจ้าตัวยังคงใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าจะถึงคิวได้เล่นม้าหมุนสมใจอยาก ขณะที่ชายหนุ่มไม่ชอบบรอะไรรานๆ ให้เสียเวลาเปล่า ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจเดินตรงไปยังบ้านผีสิงเพื่อฆ่าเวลา

บริเวณบ้านผีสิงนั้นตั้งอยู่ใกล้ๆ ซอยเล็กคดเคี้ยวที่เชื่อมไปยังโบสถ์เก่าทำยวัด จุดนั้นค่อนข้างเปลี่ยวและมีดทึบเนื่องจากแสงไฟสาดส่องไปไม่ถึง ขยายวยับไปหยุดยืนอยู่ตรงเบื้องหน้าสิ่งก่อสร้างที่ทำจากไม้ไผ่ และถูกปกคลุมด้วยผ้าใบผืนหนาสีดำทึบ มีเด็กหญิงวัยสิบสามขวบยืนอยู่ตรงกระຈาดสำหรับจ่ายเงินค่าเข้า ซึ่งมีป้ายบอกราคาไว้ว่าเด็กห้าสิบบาท ผู้ใหญ่แปดสิบบาท

โทมจ่ายเงินให้เด็กหญิงไปในราคาของผู้ใหญ่ ก่อนก้าวเท้าเดินผ่านซุ้มประตูทางเข้าโดยไม่ลังเล

ด้านในใหญ่กว่าที่คิดเล็กน้อย ทุกอย่างค่อนข้างมืด มีเพียงแสงจากตะเกียงไฟที่ประดับไว้ตลอดทางคอยให้แสงสลัวๆ เท่านั้น ระหว่างทางประดับไปด้วยโตะไม้ขนาดยาวที่วางตุ้กตาตัวเล็กๆ ไว้เรียงรายทั้งกุมารทอง นางกวัก และนางรำ ให้ความรู้สึกชวนสยอง

เพียงแค่มองก็ก้าวหนีบตั้งแต่โถมเดินเข้ามาข้างใน ก็มีเด็กชายตัวเล็กแต่งตัวเป็นกุมารทองวิ่งผ่านด้านหน้า ก่อนจะผลุบหายเข้าไปแล้วมาโผล่ด้านหลัง ในมือหิ้วขนมสอดไส้ไปมา และเมื่อเดินต่อไปอีกจะ

พบหญิงสาวแต่งชุดสไบเขียวคล้ายนางตานียืนก้มมือเรียกอยู่ด้านข้าง
เนื้อตัวเปราะเปื้อนไปด้วยน้ำแดง

นำสงสารนิดหน่อยเมื่อนึกถึงตอนล้างตัวหลังจบงาน

ดูเหมือนบ้านผีสิงจะไม่มีอะไรมากนัก นอกจากผีปลอมและของ
ประดับชวนขนหัวลุกไม่กี่อย่าง ร่างสูงไม่มีที่ท่าตกใจหรือหวาดผวาต่อ
สิ่งที่เห็นแม้แต่บ่อย เขาเพียงฟังพินิจเครื่องประดับต่างๆ ด้วยความ
สนใจ นึกอยากนำกลับไปประดับบนเรือนของตนบ้าง

กระทั่งเดินมาเรื่อยๆ จนอีกไม่กี่ไกลจะพบประตูทางออก นัยน์ตา
คมดูก็เหลือบเห็นใครบางคนนั่งกอดเข้าอยู่ข้างโต๊ะหมู่บูชาที่ตั้งประดับ
ไว้ ที่แรกโหมนึกว่าเป็นลูกจ้างสักคนที่แต่งตัวมาเป็นผีเหมือนกับคนที่
ที่ผ่านมา ทว่าเมื่อเพ่งมองดูดีๆ แล้ว การแต่งตัวของผู้หญิงคนนั้นดู
เหมือนชาวบ้านธรรมดาามากกว่าจะเป็นผีปลอมที่ตั้งใจมาหลอก

ร่างบางนั้นสั่นระริกราวกับกำลังหวาดกลัว ชายหนุ่มตั้งใจจะ
เดินผ่านแต่จิตใจได้สำนึกความเป็นคนดีมีมากกว่า สองขาวยาวจึงหยุด
ชะงักลงตรงหน้าของเธอ

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เจ้าของเรือนผมสรวยสีด้าลับสะอื้นเล็กน้อย ก่อนเงยหน้าขึ้น
สบตาชายหนุ่มซ้ำๆ ด้วยแสงที่ค่อนข้างน้อยทำให้ทั้งสองมองเห็นหน้า
กันได้ไม่ถนัดนัก ทว่าเสียงที่ไม่คุ้นเคยทำให้ฟองฟ้ารู้ว่า ผู้ชายตรงหน้า
ไม่ใช่คนที่เธอกำลังหลบหนี

“มีใครตามหาฉันไหมคะ” เจ้าของเสียงหวานปนสะอื้นถามขึ้น
โหมหันไปมองด้านหลังก่อนสั่นศีรษะเบาๆ

“ไม่มี”

ฟองฟ้าพยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืนซ้ำๆ พร้อมกับปิดฝืนที่เกาะอยู่
บนผ้าถุงสีเข้ม ความสูงที่เท่ากับระดับอกของอีกฝ่ายทำให้เธอต้อง
เงยหน้าขึ้นมากเป็นพิเศษ

“ฉัน...ขอเดินออกไปพร้อมคุณได้ไหมคะ”

ระยะทางแม้ไม่ไกลทางออก แต่หญิงสาวกลับแข่งขาอ่อนแรงไปหมดแล้ว เธอกลัวผีจนขึ้นสมองทว่าผีนั้นเข้ามาหลบผู้คนอยู่ในนี้

“คือว่าไอ้กันต์ ลูกชายผู้ใหญ่บ้านมันมาตามรังควานไม่เลิก ฉันเลยเข้ามาหลบในนี้” ฟองฟ้าอธิบายพลางลดเสียงลงในประโยคต่อมา “แต่ฉันกลัวผีจนไม่มีแรงเดิน ต้องมานั่งจุ่มปุ๊กอยู่แบบนี้ล่ะคะ”

โทมถึงบางอ้อ เข้าใจสถานการณ์เป็นอย่างดี ยิ่งเห็นหญิงสาวมือไม้สั่นไม่หยุดก็ยิ่งรู้ว่าคงกลัวมากจริงๆ

“เจอผีตัวไหนหลอกมาล่ะ” เขาถาม

“ก็กุมารทองนะสิ” พูดถึงแล้วก็เจ็บใจ ถึงจะรู้ว่าเป็นคนที่แต่งเป็นผีมาหลอก แต่การแต่งหน้าและท่าทางที่สมจริงของคนพวกนั้นก็มิวายทำให้ฟองฟ้ากลัวจนแทบหัวโกร่นได้ “เอาขนมสอได้ม้ายืนให้พอแกะห่อออกก็มีแต่หนอนยั่วเยี้ยเต็มไปหมด ไอ้เด็กนี่มันเป็นลูกเต้าเหล่าใครกัน!”

ริมฝีปากหยักยกยิ้มเมื่อได้ฟังคนตัวเล็กบ่นไม่หยุด ทั้งน้ำเสียงไม่พอใจและท่าทางหงุดหงิดนั้นช่างน่าขัน โทมตัดสินใจเอ่ยปากตกลงยอมให้เธอเดินออกไปข้างนอกพร้อมกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็ออกไปพร้อมกันเถอะ”

พูดจบก็หมุนตัวตั้งท่าจะก้าวเดิน ทว่ากลับชะงักกึกเมื่อมือเล็กคว้ามือของเขาไว้นั่น

“คุณว่าจะมีผีโผล่มาอีกไหม” ฟองฟ้าหันรีหันขวางอย่างระแวงระวัง

“ไม่รู้” โทมตอบเสียงนิ่ง ในใจนี้ก็อยากสะบัดมือออก แต่พอได้เห็นท่าทางหวาดกลัวของอีกฝ่ายก็ได้แต่ยอมเอออไปด้วย “รีบเดินเถอะ”

จังหวะก้าวเท้าของร่างสูงดูจะมีระยะยาวกว่าปกติ จนฟองฟ้า

ต้องรั้งมือหนาให้ชายหนุ่มก้าวช้าลงอยู่หลายครั้ง นั่นทำให้โทมถูกบีบ
มือแน่นยิ่งขึ้น เขาแทบจะบ้าตายกับความร้อนระอุภายในอก หัวใจ
แข็งแกร่งเต้นในจังหวะคล้ายถูกบีบอัดด้วยพลังมหาศาล หาก
แสงจากตะเกียงไม่ใช่สีเหลืองนวลและมอบความสว่างให้มากกว่านี้
หญิงสาวคงได้เห็นว่าใบหูของเขาทั้งสองข้างขึ้นสีแดงมาขนาดไหน

เกิดมายี่สิบห้าปี ไม่เคยแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงที่ไหนนอกเหนือ
จากแม่และน้องสาวมาก่อน

‘กูจะบ้า!’

ตอนแรกที่กระยะทางไว้ก็ดูเหมือนจะไม่ไกลจากทางออกเท่าไร
แต่ตอนนี้ไม่รู้ทำไมยิ่งเดินลึกเรื่อย ๆ แสงไฟจากด้านนอกกลับห่างออก
จากสายตา รวากับกำลังย่ำเท้าอยู่กับที่อย่างไรอย่างนั้น

“ว้าย!”

มือบางกระชับมือหนาแน่นทวีคูณพร้อมกันกับที่หญิงสาวหวีด
ร้องเสียงเล็กแหลม โทมตัวกระตุกหันไปมองคนตัวเล็กที่หยุดเดิน
กะทันหัน มือข้างที่ว่างอยู่ยกขึ้นปิดตารวกับเห็นผี

“มีอะไร” เขาถาม

“อะไรไม่รู้วิ่งมาชนขา!”

ดวงตามดุหลบลมมองพื้นหินกรวดสำรวจบริเวณนี้ทันที ก่อน
จะถอนหายใจเมื่อพบต้นตอ “ไม่มีอะไร แค่หนูเท่านั้นเอง”

“นะ...หนูเหรอคะ” หญิงสาวเสียงสั่น ยังไม่ยอมลดมือลง

“อือฮี้ หนู”

เจ้าหนูตัวดีหยุดกินเศษขนมฝอยทองบนพื้นใต้โตะวางของเช่น
ไหว้ปลอมที่ตั่งประดับไว้เพิ่มความเสมือนจริง ฟองฟ้าย่อยๆ ลดมือลง
ช้าๆ กะพริบตาปริบๆ สองสามทีแล้วมองเจ้าหนูที่ส่งสายตาไร้เดียงสา
มาให้ ก่อนพ่นลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“โธ่ แกนะแก ทำฉันตกใจหมด”

ดวงตากลมโตซ้อนขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาผ่านแสงไฟสลัว
ฟองฟ้าพอจะสัมผัสได้ว่าผู้ชายตรงหน้าค่อนข้างหน้าตาดี ะหว่างที่
เดินตามหลังมาตลอดทาง เธอเห็นว่าแผ่นหลังของเขาทั้งกว้างและดู
แข็งแรง รวากับกำแพงรักษาความปลอดภัยประจำเมือง

“เดินไหวหรือยัง” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นหลังจากเหตุการณ์สงบลง

“ทำไมคะ ถ้าเดินไม่ไหวจะอุ้มฉันหรือ” เธอกระเช้า

โหมหันใบหน้าหนีเพื่อซ่อนพวงแก้มขาวซีดขึ้นสีเลือดฝาด

“ไม่”

ฟองฟ้าคลี้มเมื่ออีกฝ่ายออกแรงจูงมือตนให้ก้าวไปข้างหน้า
เธอไม่คุ้นชินกับชาวเมืองวิมาลามากนักเนื่องจากเพิ่งย้ายกลับมาอยู่
ที่นี่ได้แค่หนึ่งสัปดาห์ ผู้ชายที่เธอรู้จักก็มีแค่กันต์ ลูกชายผู้ใหญ่บ้าน
ที่กำลังสนอกสนใจในตัวพี่สาวเธอเท่านั้น แน่จนกว่าความประทับใจ
ที่มีต่อรายนั้นเท่ากับศุนย์ไปจนถึงขั้นติดลบ เธอคิดว่าผู้ชายในเมือง
วิมาลาอาจจะเป็นอย่างนั้นไปเสียหมด

แต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงความคิดก่อนที่จะมาพบกับผู้ชายคนนี้...

ผู้ชายที่กำลังเดินนำเธอให้ผ่านพ้นความหวาดกลัวในช่วงเวลานี้
ไปได้

“คุณเป็นคนที่มาแต่กำเนิดหรือเปล่าคะ” ฟองฟ้าถามเสียงใส

“อืม”

“แล้วเข้ามาที่นี่คนเดียวไม่กลัวหรือคะ”

“ไม่”

“ถ้าสมมุติไม่เจอฉันนี่อยู่ คุณก็จะออกไปโดยที่ไม่กรีดร้องเลย
สักแะใช้ไหมคะ”

“...”

ชายาวทั้งสองข้างหยุดลงโดยไม่มีการบอกกล่าว ทำให้ร่างบาง
ที่เดินตามหลังมาติดๆ ชนเข้ากับแผ่นหลังกว้างอย่างจังจนเซถอยหลัง

ไปสามก้าว โทมปล่อยมือหญิงสาวทันทีที่ลอดผ่านซุ้มทางออกบ้านผีสิง บทสนทนาจืดจางเป็นต่อยหอยอยู่ฝ่ายเดียวจึงจบลง

ฟองฟ้ารับไฟกะสยตาให้เข้ากับแสงไฟจำด้านนอก มองดูผู้คนผั่งตรงข้ามซึ่งเป็นจุดต่อแถวขึ้นม้าหมุนแล้วรู้สึกโล่งใจขึ้นมากอย่างน้อยๆ เธอก็หลุดพ้นออกมาจากบ้านผีสิงกระตุกจิตได้แล้ว

ดวงตากลมโตเลื่อนมองร่างสูงสง่าข้างกาย เป็นจังหวะเดียวกันกับที่นัยน์ตานาฬิกาควงคู่ นั้นเลื่อนมาสบตาเข้าพอดิบพอดี และแวบเดียวที่สบตากัน เสียงเจี๊ยะจ้าวรอบกายพลันดับลง ทุกสรรพสิ่งนิ่งชะงักราวกับโลกหยุดหมุน

เหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นปราดผ่านร่างจากศีรษะลงสู่ปลายเท้า โทมจนชาวาบ วินาทีนั้นชายหนุ่มรู้สึกว่าเรี่ยวแรงของตนมลายหายไป ในพริบตาจนแทบยืนไม่ไหว ลมหายใจร้อนติดขัดเช่นเดียวกับหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ

ทุกสิ่งดูคล้ายตกอยู่ในภวังค์แห่งมนตร์สะกด...

เช่นเดียวกับฟองฟ้าที่ละสยตาออกจากเขาไม่ได้ เธอเรียกความรู้สึกนี้ว่า ‘รักแรกพบ’ ทันที มันกะทันหันและประชิดตัวจนหลบเลี่ยงไม่ทัน ได้แต่น้อมรับความรู้สึกนี้แต่โดยดี

“ลูกพี่!”

มิ่งร้องตะโกนขึ้นมาอย่างดีใจ และเสียงของเด็กหนุ่มทำให้โลกกลับมาหมุนอีกครั้ง

เสียงรอบตัวดังอื้ออึงขึ้นมาใหม่ โทมกะพริบตาถี่ๆ อย่างงงันขณะหันไปมองหน้ามิ่งซ้ำๆ

มิ่งทำหน้าโล่งใจ “โอ้ ฉันนึกว่าลูกพี่หนีกลับบ้านไปเสียแล้ว”

โทมไม่ตอบ รู้แค่ว่าตอนนี้หัวใจของตนเต้นช้าและอ่อนแรง

“แล้วนี่ผู้สาวบ้านใครล่ะ ไม่ยกเคยเห็นหน้ามาก่อน” มิ่งหันไปมองหญิงสาวร่างเล็กข้างกายลูกพี่บ้าง ยิ่งเพ่งหน้านานๆ ยิ่งไม่คุ้นตา

“ไม่มีอะไรหรอก” โทมบอกเมื่อสติของเขาเริ่มกลับมาอีกครั้ง
เด็กหนุ่มหรีตามองอย่างจับผิด ไล่สายตามองหญิงชายทั้งสอง
ก่อนแหงนหน้ามองป้ายบ้านผีสิงเด่นหราทางด้านหลัง

“เข้าไปเล่นบ้านผีสิงมาละสิท่า”

“เออ” โทมยอมรับ

“ข้างในน่ากลัวไหม” มิ่งถาม อยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีลมหนาวพัด
ผ่านร่างชวนให้ขนแขนลุกชัน เด็กหนุ่มนิสัยปอดได้แต่ลูบแขนตัวเอง
ไปมา รู้สึกโชคดีที่ลูกพี่ไม่บังคับให้ตนเข้าไปเดินเล่นข้างในบ้านผีสิง
ด้วย

หากเป็นอย่างนั้นคงมีฉีรตกางเกงแน่นอน

“น่ากลัวมากเลยละ” ฟองฟ้าเป็นฝ่ายตอบคำถามนั้น เรียก
ความสนใจจากเด็กหนุ่มมิใช่น้อย

“เข้าไป...ด้วยกันเหรอ” มิ่งติดอ่างขณะยกนิ้วชี้โทมและฟองฟ้า
สลับกันไปมา หน้าตาเหลอหลาจนดูตลก

“ไม่มีอะไรทั้งนั้น” โทมปิดมือนึกเด็กหนุ่มลงพร้อมกับทำน้ำเสียง
ติดรำคาญ “ไปๆ ฉันจะกลับบ้าน”

ผู้เป็นลูกพี่ดันหลังเด็กหนุ่มให้เดินนำก่อนเป็นฝ่ายเดินตาม
ทันได้นั้นสัมผัสอุ่นๆ จากมือเล็กก็กลับมาที่มือหนาอีกครั้ง โทมหันไป
มองหญิงสาวตาโตผู้กุมมือของเขาเอาไว้แน่น รอยยิ้มแสนขี้เล่นของ
เธอทำให้เขารู้ว่ากำลังถูกแกล้ง

เจ้าของดวงตาคมลึกกลับถลึงตาใส่อีกฝ่าย เมื่อรู้ด้วยความ
แพรวพราวไม่ได้ เรียกรอยยิ้มหวานของฟองฟ้าได้เป็นอย่างดี

“ปล่อย” โทมกัดฟันพูด ใบหน้าหล่อเหลาแดงแปร๊ดราวกับ
มะเขือเทศสุก

ฟองฟ้าพยักหน้าแทนคำพูด เธอยอมปล่อยมือเขาแต่โดยดี
พร้อมกับทำท่าตีมือตัวเองที่ดันไม่รักดี ทำทุกอย่างตามใจคิดโดยไม่ฟัง

สมอง ท่าทางที่เล่นนั้นเองทำให้สีแดงบนใบหน้าขาวซีดลามไปยังใบหู และหลังคอ

โทมระบายความเขินอายไว้บนแผ่นหลังของมิงด้วยกำปั้นหนา ที่ทุบลงกลางหลัง จนเด็กหนุ่มแน่นตัวไปข้างหน้าโดยอัตโนมัติ

“โอ๊ย! ลูกพี่! มันเจ็บ!”

สองลูกพี่ลูกน้องเดินทะเลาะกันโดยไม่มีสาเหตุไปตลอดทาง ท่ามกลางสายตาคู่สวยของฟองฟ้า เธอยิ้มเอ็นดูชายหนุ่มร่างสูงที่ทำตัว ประหนึ่งว่าชาตินี้ไม่เคยแตะต้องสตรีมาก่อน มือเล็กยกขึ้นแตะที่อก ตนเองเบาๆ

หัวใจของเธอเต้นแรงมาก

เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน มันเหมือนกับว่าเธอกำลัง รู้สึกมีความสุขและโคกเศร้ายในเวลาเดียวกัน นับเป็นความรู้สึกที่อธิบาย ได้ยากที่สุด

เช่นเดียวกับโทมที่มีอาการผีเสื้อบินว่อนอยู่ในท้องหลายร้อยตัว ความรู้สึกแปลกใหม่นี้กำลังกลืนกินตัวเขาให้จมลง เขาทั้งชอบและไม่ชอบสิ่งนี้ไปพร้อมๆ กัน ยิ่งไออุ่นของหญิงสาวติดอยู่ที่ฝ่ามือหนา เขาก็ยิ่งร้อนรุ่ม

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว

วันพรุ่งนี้หัวใจของเขาจะเป็นอย่างไรต่อ...

2

บ้านไม้สองชั้นหาสีขาวนวลขนาดใหญ่ไม่โตอยู่ในซอก
หลังของสวนเขียวชอุ่ม คุณก็รู้ว่าไม่ใช่บ้านผู้ลากมากดีที่ไหน รอบๆ รั้ว
ไม้ระแนงสีขาวปลูกดาวเรืองสีเหลืองที่บ่อยครั้งเจ้าของบ้านมักนำไป
ถวายพระ และยังเสริมความโรแมนติคอยู่ไม่น้อยจากพุ่มกุหลาบสีแดง
สดที่พากันผลิดอกบานสะพรั่ง อดความสวยงามอยู่ภายในสนาม
หญ้าระหว่างทางเดินเข้าประตูไม้สีน้ำตาล

ภายในโถงกลางบ้าน นางบุญยืนกำลังเด็ดดอกมะลิแยกไว้ทำ
ชามะลิ ข้างกายมีฟองฟ้าที่กำลังนั่งร้อยมาลัยดอกมะลิเอาไว้ถวายพระ
ด้วยท่วงท่าผิดกุลสตรีในเมืองวิมาลา คือขัดสมาธิขณะนุ่งผ้าถุงสีเข้ม
ท่อนบนสวมเสื้อยัดสีขาวคอกว้างสมัยใหม่แทนเสื้อปักลาย หรือเสื้อ
ลูกไม้ตามที่ชาวเมืองนิยมสวมใส่

นางบุญยืนทอดมองลูกสาวคนเล็กนั่งนานอย่างไตร่ตรองถี่ถ้วน
พลางสิ้นศรัทธาเบาๆ กับท่าทางแก่นแค้นของหญิงสาว

“ร้อยมาลัยมันยากนักหรือไง ถึงได้ย่นคิ้วจนขีดติดกันแบบนั้น”
นางบุญยืนถามคนที่ถอดใจวางมาลัยลงบนโต๊ะไม้สีเหลี่ยมตามเดิม
แม้ว่าจะยังร้อยไม่เสร็จดี

ฟองฟ้าส่ายหน้า “พักก่อนไม่ได้เหรอแม่ ฟ้าหิวข้าว”

“ไปตักบาตรที่วัดก่อนค่อยกลับมากิน รี่บๆ ร้อยให้เสร็จ”

หญิงสาวทำหน้าที่มูม มือเรียวเล็กหยิบพวงมาลัยที่วางไว้ขึ้นมา ร้อยต่ออย่างจำใจ

ฟองฟ้าไม่ถนัดงานกระจุกกระจิกแบบนี้เท่าไรนัก แต่เมื่อเทียบกับสัปดาห์ที่แล้ว วันแรกที่เธอกลับมาอยู่บ้านก็ถือว่าพัฒนาฝีมือขึ้นเยอะ จากที่ทำได้เลยเพราะความอดทนมีไม่มากพอ กลับกลายเป็นมีสมาธิจดจ่อกับงานได้จนเสร็จแม้จะใช้เวลานานกว่าคนอื่น

เดิมทีฟองฟ้าเกิดที่เมืองวิมาลา เรียกได้ว่าเป็นชาวเมืองวิมาลา โดยกำเนิด เกิดและเติบโตที่นี่จนกระทั่งขึ้นมัธยมปลาย ก็เป็นครั้งแรกที่เธอต้องย้ายตัวเองไปอยู่ในเมืองหลวงเพียงลำพัง เนื่องจากสอบติด และได้ทุนจากโรงเรียนชื่อดัง จากนั้นเธอก็อยู่ในเมืองหลวงยาวจนเรียนจบระดับปริญญาตรี

รวมๆ แล้วก็เจ็ดปีเห็นจะได้ที่ฟองฟ้าไม่ได้กลับมาที่บ้านเกิดของตนเลย ช่วงปิดเทอมเห็นทีจะเป็นฝ่ายพอกับแม่เสียมากกว่าที่แวะเวียนไปเยี่ยมเธอที่หอพัก

พอกลับมาพักที่บ้านเกิดในช่วงก่อนเริ่มงานทำอีกครั้ง ก็พบว่าเมืองแห่งนี้ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด คงมีแต่ตัวของฟองฟ้าเองเท่านั้นที่ผันเปลี่ยนไปตามวิถีชีวิตของชาวเมืองหลวง จนทำให้ต้องกลายเป็นตัวประหลาดในสายตาของชาวเมืองวิมาลา

ผู้คนมักเปรียบเทียบฟองฟ้ากับหยาดฝน พี่สาวแท้ๆ ของเธออยู่เป็นประจำ หยาดฝนนั้นสวยและมีความเป็นกุลสตรีในแบบที่ชาวเมืองวิมาลาชื่นชอบ เธอสวยและมีผิวพรรณขาวเนียนละเอียดลออได้แม้ขณะที่ฟองฟ้ามีผิวสีน้ำผึ้งเหมือนนายสนผู้เป็นพ่อ

ทว่าสายตาแปลกๆ ที่มองมาก็ไม่ได้ทำให้ฟองฟ้าใส่ใจมันมากนัก เธอไม่ใช่คนคิดเล็กคิदनอยขนาดนั้น

“เมื่อคืนไปเที่ยวงานวัดมาเป็นยังงี้บ้างละ สนุกไหม”

นางบุญยืนถาม เห็นว่าลูกสาวกลับบ้านดึกตื่นเลยไม่อยาก
รบกวนเวลาพักผ่อน ปล่อยให้นอนหลับพักผ่อนแล้วค่อยสาวความเอา
ตอนเช้าทีเดียว

“สนุกดีนะแม่” ฟองฟ้าเว้นช่วง “ไม่ได้เห็นบรรยากาศแบบนี้มา
นานแล้ว ปกติอยู่ในเมืองก็เดินห้างตากแอร์ทั้งวัน ไม่มีอะไรแบบนี้
หรอก”

เมืองหลวงนั้นเจริญและพัฒนาไปไกลกว่าวิมาลามากโข น้อย
นักที่จะได้เห็นบรรยากาศของงานวัด หรือต่อให้จัดขึ้นก็คงไม่มีคนไป
เที่ยวชมเยอะขนาดนี้เป็นแน่ คงไม่มีใครอยากเดินตอนกลางคืนให้โดน
ยุงกัดเป็นตุ่มเป็นผื่น ทว่าฟองฟ้ารู้สึกว่างานวัดที่วิมาลานั้นน่าสนใจมาก
แล้วก็สนุกกว่าที่คิด...

“จริงสิ!”

หญิงสาวพูดโพล่งขึ้นเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน ทำเอาผู้เป็น
แม่สะดุ้งโหยงกับเสียงที่ดังขึ้นกะทันหัน

“ตาเถร! มีอะไร”

ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มกริ่ม “เมื่อคืนฟ้าเจอผู้ชายคนหนึ่งที่บ้านผีสิง
ด้วยละแม่”

“แล้วยังไง” นางบุญยืนขมวดคิ้ว หรีดด้วยความสงสัย

“ก็...” แก้มवलขึ้นสีแดงเรื่อโดยอัตโนมัติ ยามเธอนึกถึงใบหน้า
ของชายหนุ่มที่พบเจอเมื่อคืน “เขาหล่อมาก!”

ไม่ว่าจะชาติที่แล้วผู้ชายคนนี้ทำบุญด้วยอะไร ทำมากเท่าไร
ถวายวัด ถวายกุฏิเลยหรือเปล่า ชาตินี้ถึงได้เกิดมามีดวงหน้า ผิวพรรณ
และรูปร่างที่หาข้อติเตียนไม่ได้เลยแบบนี้

ยิ่งดวงตาคมวับคมวาวคู่นั้นยิ่งชวนมองเหลือเกิน รวากับว่าหาก
เพ่งพินิจสบตากับเขานานๆ จะทำให้หน้ามืด ตาลาย ขาไม่มีแรง แล้ว
ก็มึนหัวรากับกำลังเดินใจลอยอยู่ในเขาวงกตที่หาทางออกไม่ได้

อย่างไรอย่างนั้น

“แห่ม หนู่มในเมืองหลวงไม่หล่อเท่านี้หรือไง” นางบุญยืนเอ่ยแซว ยิ้มพลางส่ายหน้าน้อยๆ หลังจากเห็นท่าทางของลูกสาวที่สติล่องลอยหายไปกับห้วงความคิด ไม่นึกอะไรวาบุรุษผู้นั้นเป็นใครมาจากไหน

“ไม่เลยแม่” ฟองฟ้าสั่นศีรษะไปมา “ไม่มีใครเทียบได้เลย”

ฟองฟ้าก้มหน้าร้อยพวงมาลัยอีกครั้งทั้งดวงหน้าที่กำลังแดงและร้อนจัด รวากับกำลังอึงไบหน้ากับเตาถ่าน เธอเงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นมารดาอีกครั้ง ตั้งใจจะสอบถามว่าแม่พอจะรู้หรือไม่ว่าผู้ชายคนนี้เป็นลูกเต้าเหล่าใคร แต่สายตาสะดุดเข้ากับหยาดฝนที่กำลังเดินเข้ามาช่วยจัดกับข้าวกับปลาสำหรับนำไปตักบาตรที่วัดพอดี พลันนึกอีกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ในทันใด

“ผู้ชายคนนั้นเขาช่วยฟ้าไว้จากพวกนักเลงเจ้าถิ่นที่มาตามรังควาน”

นางบุญยืนชะงักมือ เช่นเดียวกับหยาดฝนที่เลื่อนสายตาจากกับข้าวบนโต๊ะมาหยุดที่น้องสาว

นัยน์ตากลมโตฉายแววจริงจังขณะมองหน้าแม่และพี่สาวสลับกันไปมา

“ใครตามรังควานแก บอกแม่มา” นางบุญยืนกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์

“ไ้กันต์ค่ะ” คำนี้ฟองฟ้าตั้งใจเน้นใส่พี่สาวของตนเป็นพิเศษ

“ลูกผู้ใหญ่นะหรือ” นางบุญยืนหันไปมองยังลูกสาวคนโตที่มีใบหน้าบึ้งตึงขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัดบ้าง “เขาจิบแกอู๋ไม่ใช่หรือฝน”

หยาดฝนไม่ได้ตอบใดๆ ทั้งสิ้น ดวงหน้าหวานหยดย้อยถ่มทิ้งขณะมัดถุงกับข้าววางใส่ถาดสำหรับตักบาตรเข้านี้ ทำเอาบรรยากาศภายในบ้านตึงเครียดทันที

“กันต์เขาไม่ใช่คนดินะพี่ฝน พี่อย่าไปหลงคารมเชียว” ฟองฟ้าเตือนเสียงเข้ม

“แกอย่ามาเพื่อเจอ” หยาดฝนเอ็ด “คิดไปเองหรือเปล่าว่าเราตามรั้งหวาน จะบอกให้ณะว่าไม่มีใครในเมืองวิมาลาอยากยุ่งกับแกหรือก คนเพี้ยนๆ แบบนี้ใครจะเอา”

“ฝน!” นางบุญยืนปรามเสียงดุ ไม่ต้องการให้พี่น้องทะเลาะกันแบบนี้

“ไม่เป็นไรหรือแม่ ที่พี่ฝนพูดมันก็ถูก”

“แกก็เหมือนกัน อย่าไปใส่ใจคำพูดพี่มันนัก” เห็นท่าไม่ดีคนเป็นแม่ก็พลอยลำบากใจไปด้วย ยิ่งเห็นลูกสาวทั้งสองคนจ้องกันจนตาแทบถลนออกจากเบ้าก็ยังหนัใจ

“ก็ไม่ได้ใส่ใจนี่คะ” ฟองฟ้ากล่าวเสียงเรียบ มือยังคงรื้อยมาลัยต่อไป เหลือเพียงนิดเดียวเท่านั้นก็จะเสร็จเสียที่ “แต่สิ่งที่ฟ้าพูดเมื่อก่อนะ พี่ฝนช่วยเก็บไปใส่ใจด้วยคะ มันเป็นคำเตือนจากคนที่หวังดี”

“เก็บความหวังดีของแกไปเถอะ พี่งกลับมาอยู่ได้แค่อาทิตย์เดียวก็เหี่ยวตืดสินคนไปทั่วเสียแล้ว หรือนี่จะเป็นนิสัยคนเมืองกัน”

“พอเลยทั้งคู่!” นางบุญยืนเอ่ยเสียงดัง สงบสงครามฝีปากลงในที่สุด “คุยกันดีๆ ไม่ได้ก็แยกย้ายไปได้แล้ว”

สิ้นเสียงคำประกาศิต บ้านไม้สีขาวก็กลับมาสงบอีกครั้ง หยาดฝนเดินหายกลับขึ้นห้องนอนไปอย่างรวดเร็ว ทางด้านฟองฟ้าเองก็วางพวงมาลัยลงในถาดไม้ทรงสี่เหลี่ยมข้างๆ ข้าวสวยในถ้วยใบเล็ก และกับข้าวสองสามอย่างที่อยู่ในถุง ไม่ลืมที่จะหยิบขนมข้าวต้มมัดที่ช่วยแม่ห่อไว้เมื่อคืนมาวางเสริมด้วย

เธอไม่นึกเลยว่าหยาดฝนจะหลงลูกชายผู้ใหญ่นั่นจนใจหิวไม่ขึ้นแบบนี้ ขนาดเตือนแล้วก็ยังมิวายจะแหวกกลับ หรือต้องให้เธอสาธยายวีรกรรมสุดแสนของกันต์เมื่อคืนนี้ให้ฟังว่าทำอะไรลงไปบ้าง

เมื่อนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืนก่อนที่ฟองฟ้าจะหนีกันเข้าไปหลบอยู่ในบ้านผีสิง เธอก็รู้สึกว่าจะไม่ต่างอะไรจากการถูกคุกคามโดยแก๊งชายฉกรรจ์ที่มีอิทธิพลระดับหนึ่ง

กันตรียู่แก็งใจว่าฟองฟ้าเป็นน้องสาวแท้ๆ ของหยาดฝน ผู้หญิงที่ตนกำลังตามจับ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังใช้สายตาและวาทะโลมฟองฟ้าไม่เลิก สองมือหยาบไวปานปลาหมึก จ้องแต่จะจับนั้นแต่นี้ไปเรื่อย ช้ายังพาลูกสมุนมาเดินขนาบข้างกร่างไปทั่วทั้งงานวัดอีก

ด้วยเหตุนี้เธอถึงได้หาโอกาส หนีเข้าไปในบ้านผีสิงทั้งที่ตัวเองกลัวผีจนหัวหดแบบนั้น

ฮิ! แค่นี้ก็เจ็บใจนัก!

เรือนรวางศ์ในตอนเช้าตรู่ยังคงวุ่นวายเหมือนเช่นทุกวัน

เพราะคนรับใช้หลายสิบคนต้องตื่นมากวาดลานหน้าเรือนเป็นประจำ อีกทั้งคุณหญิงพิไลยังตื่นมาทำอาหารให้ลูกชายคนโตนำไปตักบาตรที่วัดด้วย เรือนทั้งเรือนจึงคึกคัก

ยิ่งเมื่อคืนคุณหญิงพิไลฝันประหลาด...ฝันว่าเดินลงบันไดเรือนกลางดึกก่อนจะตกลงไปในหลุมขนาดใหญ่ ทว่าพอเพ่งมองดูดีๆ ถึงได้เห็นว่าหลุมยักษ์ที่ตนตกลงไปนั้นคือรอยเลื้อยของงู เป็นแนวยาวหาจุดสิ้นสุดไม่ได้

คุณหญิงพิไลบังใจเชื่อกันที่ว่าพญานาคมาเข้าฝันตน วันนี้เลยเตรียมของตักบาตรมากเป็นพิเศษ ทั้งของคาว ของหวาน และดอกไม้กลิ่นหอมหลายชนิดพันธุ์

“โอ้โฮ! นี่กะเอาไปให้พระที่วัดเปิดร้านขายอาหารเลยหรือเปล่าครับคุณหญิง”

มึงตะลึงกับกองอาหารตรงหน้า ลองหยิบๆ จับๆ ดูเห็นว่าน่ารับประทานไปเสียหมด ทั้งมันมันไก่ แกงจืด แกงเลียง ผัดผักทอง ขน

บัวลอย กล้วยบวชชี ข้าวเหนียวเปียกกล้วย ล้วนแต่ชวนน้ำลายสอ
ทั้งนั้น

“บาปกรรมจริงนะไอ้มิ่ง” คุณหญิงพิโลว่า ก่อนยื่นขนมบัวลอย
ที่ตักใส่ถ้วยไว้ส่งให้เด็กหนุ่มผู้เห็นมาแต่อ่อนแต่ออก “อะ เอาไปกินชะ
ปากจะได้ไม่ว่าง”

“มาได้จังหวะพอดีจริงๆ ขอขอบคุณมากครับคุณหญิง” มิ่งรับถ้วย
ขนมมาถือไว้อย่างรวดเร็ว ก่อนตักบัวลอยเข้าปากคำโต รสชาติหวาน
กำลังดี เนื้อแป้งเหนียวหนึบหนับผสมกับเนื้อมะพร้าวหอมหวานช่าง
ทำให้อารมณ์ดีเสียจริง

“เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าที่บ้านฉันแต่เช้าทุกวันนี้เพราะมารอไป
วัดด้วย หรือมาหลอกกินของฟรีกันแน่”

เสียงทุ้มมีเอกลักษณ์ดังขึ้นจากระเบียงทางเดิน เจ้าของเสียง
ปรากฏตัวในชุดกางเกงเลขายาวสีดำและเสื้อคอจีนแขนยาวสีขาว
สะอาดตา เมื่อแสงอรุณกระทบกับผิวขาวซีดก็ทำให้คนมองแทบตาไป
ตามๆ กันจนต้องหรีด รวากับกำลังจ้องมองแสงไฟเจิดจ้า กว่าสายตา
จะปรับได้ก็เป็นตอนที่ร่างสูงเดินพ้นแสงแดดมายังที่ร่มแล้ว

“เหมลูกพี่ เขาเรียกบังเอิญ” มิ่งตอบไปเคี้ยวบัวลอยจนแก้มตุ่ย
ไป

“จะไปแล้วเหรอลูก”

คุณหญิงพิโลถามเสียงหวาน อารมณ์ดีเมื่อเห็นหน้าลูกชายสุด
ที่รัก

“ครับ ว่าแต่ทำไมวันนี้อาหารเยอะจังล่ะครับ”

ละลานตาไปหมด หากเป็นพระคงฉันไม่หวาดไม่ไหว

“เมื่อคืนแม่ฝันประหลาด” คุณหญิงพิโลดึงแขนลูกชายให้ลงมา
นั่งข้างๆ “ฝันว่าล้มใส่รอยพญานาคตัวใหญ่ น่ากลัวมาก”

“พญานาคเหรอครับ” โทมเล็กคิ้ว

“ใช่ เนี่ย แค่นี้ถึงก็ชนลูกอีกแล้ว”

คุณหญิงคนงามว่าพลางลูบแขนตัวเองไปมา ไล่ความรู้สึกชนลูกออกไป ไม่รู้เพราะอะไรถึงได้ผ่นแบบนี้ แต่จะอะไรก็ช่าง ขอดักบาตรทำบุญสะเดาะเคราะห์ไปก่อนแล้วกัน

โหมไม่ได้ใส่ใจความผ่นของผู้เป็นมารดามากนัก เพราะสังเกตว่าหากคืนไหนคุณหญิงพิไลรับประทานขนมก่อนนอนเข้าไปเยอะเกินควร ก็มักจะผ่นเป็นตุเป็นตะทุกที เห็นว่าเมื่อคืนรับประทานฝอยทองเข้าไปเยอะด้วย ก็คงจะเป็นเพราะอย่างนั้นเสียมากกว่า ไม่มีอะไรน่าเป็นกังวลมากนัก

“นี่ก็กะว่าถ้าพ่อกลับมาจะเล่าให้ฟังเสียหน่อย”

คุณหญิงพิไลบอก มือทั้งสองข้างสาละวนอยู่กับการจัดถาดอาหารให้เรียบร้อยนำมาลง

กว่านายบุรินทร์จะกลับมาคงเป็นช่วงสายหรือเที่ยง ระหว่างนี้คุณหญิงก็ว่าจะไปเดินตลาดกับเพื่อนในสมาคมแม่บ้านด้วยกันเสียหน่อย อยู่บ้านนานๆ คนเดียวไม่มีอะไรทำก็นึกเบื่อ ต้องหาความบันเทิงใส่ตัวบ้าง

ช่วงหลังมานี้คุณหญิงพิไลจะสนิทชิดเชื้อกับบรรดาคุณหญิงคุณนายในสมาคมพอสมควร หัวอกคนเป็นแม่คงไม่มีอะไรที่จะทำให้มีความสุขได้มากกว่าการไปนั่งอวดบุตรของตนให้ผู้อื่นได้ฟัง และนี่ก็จวนในวสานอีกแล้ว มีหน้าซำคุณหญิงพิไลยังถือโอกาสสอส่งหาลูกเขยที่ดีที่สุดมาให้ทบทิมด้วย

เผื่อจะตาสว่าง เลิกชอบเด็กวัดไร้อนาคตอย่างต้นกล้าได้บ้าง

“ลูกไปเถอะ ฝากดักบาตรอธิษฐานแทนแม่ด้วยนะ” มือนุ่มอวบลูบผมลูกชายอย่างรักใคร่

“ครับแม่”

โหมลุกขึ้น แล้วรับถาดอาหารไปใหญ่มาถือไว้กับมึงคนละใบ

ระหว่างเดินไปที่วัดดูจะทุลักทุเลไม่ไฉนน้อย เนื่องจากปริมาณอาหารบน
ถาดมีค่อนข้างเยอะ ทำให้ต้องเดินช้าลงกว่าทุกวัน คอยระแวดระวัง
ไว้ไม่ให้เอนเอียงไปทางใดทางหนึ่ง เล่นเอาถึงวัดช้ากว่าปกติเกือบยี่สิบ
นาที

“ถ้าแม่ลูกพี่จะทำอาหารเยอะขนาดนี้ ก็ควรมาถือเองไหมล่ะ”

มิ่งนวดแขนตัวเองไปมาพร้อมกับบ่นซ้ำในสิ่งที่บ่นมาตลอดทาง
หลังจากวางถาดอาหารลงบนโต๊ะ เบื้องหน้ามีบาตรพระวางเรียงราย
กันเป็นแนวยาว

“วันนี้วันพระ บ่นไปเดี๋ยวกับบาปหรอก ไปกินฟรีที่บ้านฉันทุกวัน
ยังจะคิดไม่ดีกับแม่ฉันอีก”

ปากเตือนลูกน้องแบบนั้น แต่ในใจโทมก็คิดแบบเดียวกับมิ่ง
ช่วยไม่ได้ ก็มันปวดแขนนี่!

ระหว่างเตรียมตัวเดินตักบาตร มิ่งขอตัวไปเข้าห้องน้ำเพราะดู
เหมือนว่าบัวลอยของคุณหญิงพิไลจะเป็นยาระบายชั้นเลิศ ทั้งให้โทม
ต้องจัดเตรียมข้าวของเองลำพัง จังหวะที่เขากำลังจะตักข้าวใส่ลงใน
บาตรแรก ก็มีสัมผัสเล็กๆ ตะเข้าที่ข้อมือหนา

โทมจำสัมผัสนี้ได้เป็นอย่างดี

“ตักบาตรพร้อมกันได้ไหมคะ”

เป็นอีกครั้งที่สรรพสิ่งรอบกายเงียบงัน

ดวงตากกลมโตคู่นั้นกำลังลักลอบเข้ามาสำรวจดวงตาคมน่า
พิศวงโดยไม่ให้ตั้งตัว

ฟองฟ้ำไม่ยอมมผล่มือของเธอออกจากเขาง่ายๆ จนกว่าจะได้รับ
อนุญาตในสิ่งที่ขอไป

“ได้ไหมคะ” เจ้าของเสียงหวานถามย้ำอีกครั้ง

และเสียงนั้นเรียกสติของโทมให้กลับมา เขาเบี่ยงแขนออกจาก
ฝ่ามือเธอเล็กน้อย ใบหน้าหล่อเหลาขึ้นสีแดงและร้อนฉ่า แต่ยังคงเก็บ

อาการประหม่าไว้ข้างใน

“ตามใจเถอะ”

ฟองฟ้าคลี่ยิ้มกว้างเมื่ออีกฝ่ายตอบรับ เมื่อเข้าเธอนึกว่าวันนี้จะเป็นหนึ่งวันที่แย่มากสำหรับเธอเสียแล้ว หลังจากมีปากเสียงกับหยาดฝน ทว่าพอเวลาผ่านไปเพียงไม่นาน กลับกลายเป็นวันที่สดใสที่สุดไปเสียได้

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะผู้ชายตรงหน้าแท้ๆ

หญิงสาวนึกขันในใจที่อีกฝ่ายก้มหน้าก้มตา ไม่แม้แต่เสพลึงรอบตัวนอกจากบาตรพระบนโต๊ะ ดูเหมือนว่าเขาจะเร่งรีบเพื่อให้ภารกิจนี้สำเร็จไปอย่างรวดเร็ว

ทว่าฟองฟ้าจะไม่ปล่อยให้เป็นแบบนั้น

“เคยได้ยินเรื่องวาสนาไหมคะ” เธอถามขณะดักข้าวใส่ลงในบาตรที่สี่

โหมชะงักมือ ในที่สุดดวงตาคู่คมก็ยอมเลื่อนขึ้นมาสบนัยน์ตาลมโตสุกสกาบแน่นิ่ง ชายหนุ่มล้งเลว่ควรถามดีไหม แต่คนตัวเล็กดันชิงพูดต่อเสียก่อน

“เข่าว่ากันว่าถ้าตักบาตรด้วยกัน ชาตินี้จะมีวาสนาได้เจอกันอีกค่ะ” ฟองฟ้าเว้นช่วง “นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันอยากตักบาตรกับคุณ”

โหมรู้สึกเหมือนมีสายลมพัดผ่านมาปะทะผิวหน้ารูปหนึ่ง รู้สึกเย็นสันหลังวาบ พลันหัวใจเย็นชาก็กระตุกวบคล้ายโดนมนตร์สะกดแวบหนึ่งเขาคิดว่าผู้หญิงคนนี้เล่นของจำพวกไสยศาสตร์มนตร์ดำ

“ชาตินี้เรามีจริงไหมยังไม่รู้เลย” เสียงทุ้มของโหมเรียบเฉย

“ถ้าอย่างนั้นเรามาเจอกันในชาตินี้จนกว่าจะเบื่อหน้ากันไปเลยดีไหมคะ เพื่อชาตินี้ไม่มีจริงจะได้ไม่เสียตาย” ฟองฟ้ายิ้มร่า สายตาออดอ้อนของเธอกำลังทำให้หัวใจของชายหนุ่มต้องทำงานหนักขึ้นเรื่อยๆ จนคล้ายจะระเบิดออกมา

เขาพนมหลมหายใจเหนื่อยล้าเหมือนไม่มีแรงต่อกรด้วยเบาๆ

“ดักบาตรเถอะ”

ประโยคตัดจบบทแสดงความรักดีๆ ทำเอาฟองฟ้าแทบกลั้น
ข้าไว้ไม่อยู่ หญิงสาวดักบาตรไปพร้อมๆ กับชายหนุ่มโดยดูจิ้งหะยก
แขนของเขาเป็นหลัก ดูเหมือนเขาจะช้าลงกว่าที่แรกเยอะ และดู
ผ่อนคลายลงหลังจากที่ชวนคุยเรื่องความเชื่อไป

หลังจากดักบาตรเสร็จแล้ว ฟองฟ้าเหลือบเห็นนางบุญยืนกำลัง
ฟังพระเทศน์ และพูดคุยสนทนากับบรรดาเพื่อนๆ ของตนอยู่อย่าง
สนุกสนาน เลยไม่อยากเข้าไปขัดจังหวะ แต่ครั้นจะให้รออยู่เฉยๆ ก็ดู
น่าเบื่อเกินไปสำหรับเธอ

พลันดวงตาเหลือบเห็นหลังไวๆ ของชายหนุ่มที่ดักบาตรด้วยกัน
เมื่อครู่หายออกจากโบสถ์ไป จึงตัดสินใจเดินตามเขา ด้วยความใคร่รู้
ว่าอีกฝ่ายจะไปที่ไหนต่อ

“กำลังจะไปไหนเหรอกะ”

“โบสถ์เก่า” เจ้าของเสียงทุ้มตอบโดยไม่หันหลังไปมองคนตัว
เล็กที่เดินตามหลังมาติดๆ ไม่รู้ว่าเธอต้องการอะไรจากเขากันแน่ ถึง
ได้ตามต่อแย้มไม่เลิกแบบนี้

พูดจาก็แปลก

กิริยาท่าทางรีก็กระโดดกระเดกหาใครเหมือนไม่

ไม่แม้แต่จะเขินอายต่อหน้าผู้ชายเสียด้วยซ้ำ

เท่าทั้งสองคุ้ย่าผ่านหน้ารกรงสูงระดับข้อเท้าไปตามทางคดเคี้ยว
ฟองฟ้ามองไปไม้แห่งปลิวเกลื่อนทั่วลานกระเบื้องสีขาว ยามพื้นผิว
รองเท้าสัมผัสผิวจะมีเสียงกรอบแกรบดังเป็นระยะก่อกวนโสตประสาท
สองข้างทางมีเจดีย์บรรจุกุฏิตั้งเรียงรายไปตลอดทาง กระตุ้นให้หัวใจ
เต้นแรงจนแทบก้าวขาไม่ออก

และดูเหมือนร่างสูงจะสัมผัสได้ถึงความกลัวของเธอ

เขาเดินช้าลง ก้าวขาสั้นลงเพื่อไม่ให้ทิ้งระยะจากกันมาก เรื่องนี้ทำให้ฟองฟ้ายังประทับใจในตัวเขาเข้าไปใหญ่

“ทะ...ทำไมต้องไปโบสถ์เก่าเหรอะคะ”

หญิงสาวตัดสินใจถามทำลายบรรยากาศเปลี่ยนวังเวงนี้ลง

“ฉันมีเรียนฝึกสมาธิกับหลวงตาที่นั่น” สองชายาวหยุดลง พร้อมกับที่ดวงหน้าคมสันหันไปทางคนข้างหลัง รอจังหวะที่หญิงสาวเดินมาชนบ่าข้าง แล้วถึงก้าวไปข้างหน้าต่อ

“ฝึกไปทำไมเหรอะคะ” ไม่ได้ถามเพราะตั้งใจจะกรวน แต่ถามเพราะสงสัยจริงๆ

“เพราะพ่อต้องการแบบนั้น”

บรรยากาศเงียบลงทันตา ฟองฟ้าแอบชำเลืองมองใบหน้าด้านข้างของคนตัวสูง สังเกตว่าเขามีใบหน้าเศร้าสร้อยหรือเปล่ายามที่พูดถึงความกดดันมหาศาล แต่ใบหน้านั้นก็กลับนิ่งเฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น เธอจึงเปลี่ยนเรื่องคุย

“ที่โบสถ์เก่ามีเชื้อมะพร้าวไหมคะ พอดีฉันชอบอ่านดวง”

“อืม” โทมพยักหน้า “แต่ไม่มีใครใช้มานานแล้วนะ”

โบสถ์เก่าที่ว่ำนั่นเก่าสมชื่อ ทั้งตั้งอยู่ในที่รกร้างและมีสภาพทรุดโทรม แต่พอจะจินตนาการได้รางๆ ว่าในอดีตโบสถ์แห่งนี้สวยงามขนาดไหน แม้ว่า ณ ตอนนี้นี้ตัวโบสถ์ภายนอกจะถูกปกคลุมด้วยรากไม้ใหญ่ของต้นไม้ที่เลื้อยพันไปรายรอบอย่างอิสระ ทว่ายังพอเห็นผนังก่ออิฐถือปูนสีดำน รอบๆ ตัวโบสถ์มีร่องรอยของลวดลายปูนปั้น

ภายในโบสถ์มีหลวงพ่อก็คือใหญ่ประดิษฐานตั้งตระหง่าน รวมถึงภาพจิตรกรรมฝาผนังที่งดงามและเก่าแก่แสดงเรื่องราวพุทธประวัติ มีหน้าต่างสองบานเปิดรับลมเย็นๆ จากด้านนอก ให้ความรู้สึกสงบและน่าสะพรั่งในเวลาเดียวกัน

“มานี่สิ”

โทมเดินนำร่างบางไปยังชั้นเก็บของเก่าฝุ่นเขรอะทางด้านซ้าย
ชิดผนังโบสถ์ บนชั้นมีกระบอกไม้บรรจุเชิยมซีซึ่งหยากไยหนาเกาะอยู่
เต็มกระบอก ถัดไปข้างๆ มีกระจาดเล็กๆ สำหรับเก็บใบทำนายดวง
เรียงรายไว้เต็มชั้น ชายหนุ่มยอมเสียสละผ้าเช็ดหน้าสีขาวที่คุณหญิง
พิไลปักลายดอกเข็มให้ด้วยตัวเอง นำออกมาเช็ดทำความสะอาดฝุ่น
ให้โดยไม่บรีปากบ่น

เมื่อเชิยมซีสะอาด ผ้าเช็ดหน้าของโทมก็สกปรก

“เดี๋ยวฉันจะซักแล้วเอามาคืนนะคะ”

ฟองฟ้าคิดว่าผ้าเช็ดหน้าเปื้อนฝุ่นออกจากมือหนา ด้วยรู้ว่าหาก
ขอดีๆ อีกฝ่ายไม่ให้แก่ เธอจึงจำเป็นต้องเสียมารยาทแบบนี้

แต่ทั้งหมดนี้ก็เพราะเกรงใจและรู้สึกขอบคุณเขา

โทมยังไม่ลุกขยับไปไหน เขายังคงนั่งอยู่ข้างๆ ฟองฟ้าด้วยรู้ว่า
เสียงเขย่าเชิยมซีต้องรบกวนตนเองแน่หากย้ายไปสวดมนต์ตอนนี้
ดวงตามคมแปลกจับจ้องมือบางเขย่าเชิยมซีไปมาเนิ่นนาน กระทั่งแท่ง
เชิยมซีหล่นลงบนพื้นแท่งหนึ่ง ตัวเลขสิบสามถูกเขียนไว้เด่นหรา

ฟองฟ้าหยุดเขย่าเชิยมซีแล้วคลานไปยังกระจาดใส่ใบคำทำนาย
บนชั้น ไหล่มองหาหมายเลขสิบสามที่ตนเสี่ยงได้ก่อนหยิบออกมาอ่าน
เมื่อพบใบที่ต้องการ

หญิงสาวไม่ได้จับใจความคำทำนายมากนัก ทว่ากลับสะดุดตา
เข้ากับความหมายที่ว่าเจอเนื้อคู่ที่ตามมาจากชาติที่แล้ว คิ้วเรียว
สวยเลิกขึ้น ดวงหน้าคมหวานหันไปหาคนข้างๆ อย่างซ้าๆ

“อะไร” โทมถามทันทีที่ถูกมองด้วยสายตาทิลิกพิลัน

“ต้องเป็นคุณแน่ๆ เลย”

นิ้วชี้เรียวเล็กจิ้มเข้าที่อกแกร่งเบาๆ ที่หนึ่ง

“ฉันทำไม”

ใบหน้าหล่อเหลาเคลือบแวววาวใกล้คนตัวเล็กมากขึ้น ทำเอาคนที่

รักใส่เข้ามาตลอดต้องเป็นฝ่ายผงะหนี หัวใจดวงน้อยของฟองฟ้าเต้น
ถี่ รวดเร็วจนควบคุมตัวเองแทบไม่ไหว

“คุณ...” เธออีกอึก “เป็นเนื้อคู่ที่ตามมาจากชาติที่แล้วแน่ๆ เลย
ค่ะ”

โหมเลิกคิ้ว

“ไร้สาระ”

แม้จะบอกอย่างนั้น ทว่าใบหูทั้งสองข้างกลับแดงก่ำ

ชายหนุ่มลุกขึ้นผละออกไปประจำที่สวดมนต์ของตนเอง นั่นคือ
หน้าพระพุทธรูปองค์ใหญ่ เขาจัดการจุดธูปเทียนเสร็จสรรพ กราบ
หลวงพ่อสามครั้งก่อนเหลือบมองคนร่างบางที่ย้ายตัวตนเองมานั่งข้างๆ
เขาเช่นกัน

“นั่งด้วยคนนะค่ะ”

ไม่มีเสียงตอบรับรอยยิ้มหวานของฟองฟ้า เธอเองก็ไม่ได้เข้าชู้
ต่อ เพียงแค่ปล่อยตัวเองเข้าสู่ความสงบตามอีกคน ฟังเสียงบทสวด
คล่องแคล่วที่เปล่งออกมาจากลำคอหนาโดยไม่ต้องเปิดหนังสือดู แม้
เธอจะแปลไม่ออก ฟังไม่เข้าใจ ทว่ากลับรู้สึกสงบ อิมเอบนุญอย่าง
บอกไม่ถูก

ใช้เวลานานราวสี่สิบนาทีที่กว่าชายหนุ่มจะสวดมนต์จบ แต่ไม่มี
แม้สักเสียงวณานาที่ฟองฟ้าจะรู้สึกเบื่อ เธอแค่นั่งเฉยๆ และพนมมือฟัง
เขา เพียงเท่านั้นก็มีความสุขมากโขแล้ว

“ฉันจะนั่งสมาธิต่อ เธอจะกลับไปก็ได้นะ” โหมบอกขณะเปลี่ยน
ท่านั่งเป็นขัดสมาธิ

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธเสียงเฉื่อยเฉื่อย “ฉันจะนั่งสมาธิด้วย”

แม้จะไม่สันตติเรื่องสวดมนต์เท่าใดนัก แต่หากเป็นเรื่องนั่งสมาธิ
ละก็ ฟองฟ้าขอสู้ตาย!

“ตามใจ”

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มพูดคำว่าตามใจ ไม่รู้ว่าแค่ปัดรำคาญหรือตามใจจริงๆ กันแน่ ทว่าฟองฟ้าเลือกที่จะคิดเข้าข้างตัวเองว่าเขาตามใจเธอเพราะอยากตามใจจริงๆ และความคิดนั้นทำให้เขามีกำลังใจที่จะจีบเขาไปเรื่อยๆ แบบนี้

ร่างบางขยับเป็นท่ายืนขัดสมาธิ วางมือขวาทับมือซ้าย ยึดหลังตรง แล้วค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงช้าๆ ผ่อนคลายลมหายใจให้สม่ำเสมอ

เจ้าของดวงตาชวนพิศวงลอบมองหญิงสาวนิ่งงัน จนเห็นว่าเธอเข้าสู่สมาธิแล้วถึงได้เปลี่ยนมาจ้องมองดวงหน้าคมหวานอย่างพิถีพิถัน ริมฝีปากหยักสีสวดยกยิ้มอย่างนึกเอ็นดู นับเป็นครั้งแรกที่ความรู้สึกดีๆ ของโหมปะทุออกมาอย่างชัดเจนผ่านสายตาของเขา

และสายตานั้นไม่สามารถเล็ดลอดจากหลวงตาคัดดีซึ่งชะงักฝีเท้า ขณะที่กำลังจะเข้ามาในโบสถ์ได้

หลวงตาวัยแปดสิบแปดปีเห็นบางอย่างที่คนทั่วไปไม่สามารถเห็น...

ภาพเบื้องหลังของชายหนุ่มร่างสง่าที่อยู่หน้าองค์พระพุทธรูปสีทองตระการตา และกำลังจับจ้องหญิงสาวข้างกายด้วยสายตารักใคร่นั่นเป็นเงาดำทะมึน ลักษณะคล้ายงูยักษ์ที่แผ่แม่เบี้ยขนาดใหญ่เท่าแผ่นเสื่อกำลังนอนขดตัวหลายชั้น ลำตัวเกล็ดส่วนหัวของมันโอบรัดร่างระหงของหญิงสาวไว้แนบแน่น ลิ่นเรียวสองแฉกสั้นไปมาใกล้ดวงหน้าคมหวานชวนขนหัวลุก

หลวงตาคัดดีถอยหลังผ่านธรณีประตูด้วยฝีเท้าที่เบาและเงียบเชียบที่สุด เกรงว่าอสรพิษร้ายนั้นจะรู้ตัวว่าถูกแอบมองอยู่

3

ร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อคอจีนสีขาวนวลเข้ากับกางเกงเลสีเข้ม ผิวหน้าขาวซีดตามธรรมชาติขับคิ้วและดวงตาให้ดำสนิทยิ่งขึ้น ผมทรง อันเดอร์คัตสีเดียวกันหยักศกเล็กน้อยอ่อนนุ่มเคลื่อนไหวไปมาตามสายลมพัดผ่าน

ท่วงท่าขัดสมาธิหลังตรงเสริมช่วงบ่าให้กว้างแกร่งสง่างามดูจื่อ พระวงศ์ชั้นสูง ทำให้ใครต่อใครอดตะลึงงันไม่ได้ ทว่าเมื่อสบตาสี นิลมีแววชวนพิศวงล้าลึก ทุกคนมักจะรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาอย่างไม่มี เหตุผล

แพขนตานางอนสะบัดขึ้นลงสามสี่ครั้ง โทมปรับความชัดเจน ของภาพเบื้องหน้าให้ฉายภาพพระพุทธรูปสี่ทอของอร่ามขนาดยักษ์ตั้งตระหง่าน สองมือเรียวยาวมีเส้นเลือดปูดโปนชัดยกขึ้นพนมสวยงามลาจากสมาธิ

ครั้นดวงหน้ารูปงามหันไปมองร่างเล็กที่เคยนั่งเคียงข้างกลับไม่พบ นัยน์ตาคมวิบคมวาวสอดส่องไปทั่วอาณาบริเวณที่เธอเคยอยู่ เมื่อไม่พบจึงเปลี่ยนอิริยาบถเป็นนั่งท่าเทพบุตร กราบลาพระพุทธรองค์ สามครั้งหลังจากใช้เวลาเข้าสู่สมาธินานเกือบสองชั่วโมง

โทมเดินออกมาหน้าโบสถ์เก่าที่มีรากไทรใหญ่เลื้อยปกคลุมโดย

รอบ ขณะสวมรองเท้าก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่หลวงตาศักดิ์เอื้อมย่าง
เข้ามาหา หลวงตาวัยชราที่มีวรยศซึ่งบ่งบอกช่วงวัยและประสบการณ์
ปรากฏทั่วใบหน้าคล้ำ ผิวเหี่ยวบนกร้านแดดกร้านลม สองมือเหลือ
เพียงหนังหุ้มกระดูกมูประสานกันไว้ด้านหน้า

“เสร็จแล้ววี”

คนถูกถามชะงัก หันไปมองเจ้าของเสียงสันยานคาง

ชายหนุ่มทรุดตัวคุกเข่าลงกับพื้นในทันที พร้อมกับพนมมือแสดงความเคารพพระผู้ใหญ่ ผู้สั่งสอนตนมาตั้งแต่วัยเยาว์

“ครับหลวงตา”

“อาตมามีกิจเมื่อเช้าเลยมาหาไม่ทัน” หลวงตาศักดิ์บอก “แล้ว
นี่โยมจะกลับบ้านหรือยัง”

“ครับ ว่าจะกลับเลย”

หลวงตาศักดิ์ไม่ชักอะไรต่อ ทว่ายังยืนอยู่ตรงนั้นไม่ยอมไปไหน
เสียที โทมจึงเงยหน้าขึ้นสบตากับหลวงตาวัยแปดสิบแปด คล้ายกำลัง
สงสัยว่าท่านมีเรื่องอะไรหรือเปล่า ฝ่ายหลวงตาศักดิ์เห็นที่ทำแบบนั้น
ก็ตัดสินใจพูดในเรื่องที่เป็นกังวล

“อาตมาเลี้ยงโยมมาตั้งแต่เกิด จำได้ไหมว่าเพราะอะไร พ่อโยม
ถึงได้เอามาฝากไว้ที่วัด”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

“เพราะพ่ออยากให้ผมอยู่ในศีลในธรรม ประพฤติดีทั้งกาย วาจา
ใจครับ”

แม้จะไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใด หลวงตาถึงได้ตั้งคำถามรำลึก
ความหลังแบบนี้ขึ้นมา ทว่าโทมยังตอบคำถามนี้ได้อย่างรวดเร็ว เพราะ
เป็นสิ่งที่นายบูรินทร์ ผู้เป็นพ่อเฒ่าเตือนกับเขาอยู่เสมอ

“แล้วตอนนี้โยมยังประพฤติดีทั้งกาย วาจา ใจอยู่ไหม”

คำถามนี้ทำให้คนถูกถามชะงัก

เพราะเมื่อคิดตริตrongดูดี ๆ แล้ว บางครั้งอาจมีบ้างที่โหมหนุ่หัน
พลันแล่นไปสักเล็กน้อย แต่สุดท้ายเขาก็ถึงตัวเองกลับมาอยู่ในกรอบ
ที่ครอบครัวสร้างขึ้นมาไว้ให้ได้ ดังนั้นเขาจึงพยักหน้ารับ

“ครับหลวงตา”

หลวงตาคักดีหลุบตามองพื้นกระเบื้องสีขาวมีฝุ่นเกาะเล็กน้อย
ยามต้นไม้ใหญ่ถูกแรงลมกระทบเข้าก็จะโชนเงนไหวไปมา เปิดช่องทาง
ให้แสงอาทิตย์เล็ดลอดลงมามากกระทบกับพื้นได้

ดวงตาฝ้าฟางเพ่งมองเงาของร่างสูงที่สะท้อนออกมา รวากับ
กำลังรอปรางฏการณ์เหนือธรรมชาติบางอย่างด้วยใจจดจ่อ ใช้เวลา
ครู่หนึ่งเมื่อเห็นว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ถึงได้เลื่อนสายตาดูขึ้นมองใบหน้า
ชาวชิตอีกครั้ง

“ไม่มีใครหลีกหนีชะตากรรมได้” หลวงตาพิมพ์ “แต่เราผ่อน
หนักให้เป็นเบาได้”

“อะไรนะครับ”

โหมขมวดคิ้ว นึกในใจว่าวันนี้หลวงตาคักดีดูแปลกๆ คล้ายคน
มีเรื่องให้ต้องคิดหนัก

หลวงตาไม่ตอบ แต่เปลี่ยนเรื่องแทน

“จำคำสอนของอาตมาไว้นะ จงอยู่แต่ในศีลในธรรม ใช้ชีวิต
อย่างที่เคยใช้ อย่าได้ผันเปลี่ยนไปตามกาลเวลาหรืออารมณ์ สิ่งใดดี
จงรักษา สิ่งใดไม่ดีจงหลีกเลี่ยง อย่ายึดติดกับความรู้สึกรหรือตัวบุคคล
เพราะสิ่งเหล่านั้นหรือเขาเหล่านั้นจะทำให้เส้นทางที่โยมเลือกไว้ไขว้เขว
ได้”

ประโยคนั้นหนักแน่นจนคนฟังต้องขออน้อมรับไว้ใส่สมอง

โหมยกมือขึ้น จดปลายนิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้างระหว่างคิ้วเรียว
เข้ม ริมฝีปากหยักสัระเรื่อขยับเล็กน้อย “ครับหลวงตา”

“อย่าได้เดินเส้นทางผิดเสีย” หลวงตาคักดีย้ำอีกครั้ง

“โอ! หลวงตา ย้าแล้วย้าอีกอยู่นั้น ก็เห็นๆ อยู่ว่าผมไม่เคยออกนอกถิ่นนอกทาง”

โหมเอ่ยคำบ่นกลั้วหัวเราะอย่างประหลาดใจ เงาที่อยู่บนพื้นกระเบื้องดูจะแปลกไปจากเดิม เพียงแค่หลวงตาคักดีไม่ทันได้สังเกตเห็น

เงานั้นมีลักษณะคล้ายผู้ใหญ่กำลังนอนขดตัวหลายชั้น ดูสงบไม่มีพิษสง ทว่าน่าเกรงขาม

และเงานั้นสะท้อนออกมาจากชายหนุ่มผู้กำลังคุ้ยหยอกล้ออย่างอารมณ์ดี

ระหว่างทางเดินปูกระเบื้องหินอ่อนฝุ่นเชรอะจากโบสถ์เก่าท้ายวัด ต้องผ่านเจดีย์บรรจุอัฐิที่ตั้งเรียงรายจนชวนขนพองสยองเกล้า ถัดมาคือลานวัดเก่ามีเศษใบไม้แห้งเกลื่อนกลาด สองข้างทางเขียวชอุ่มร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ใหญ่ กิ่งก้านพลิวไหวไปตามแรงลม พัดพาเงาของผู้ที่เดินผ่านไปมาให้ขาดๆ หายๆ

แม้กระทั่งเงาหัว

“เจ้ามัทริน...”

เสียงนั้นแผ่วเบา ทว่าไม่ขาดหาย คล้ายเสียงกระซิบลอยมาตามลม

โหมชะงักฝีเท้าขณะก้าวไปข้างหน้า หันมองซ้ายขวาตามหาต้นเสียงแหบพร่าเมื่อครู่ สองเท้าลัดจังหวะก้าวให้ช้าลง รอบทิศมีเพียงเขาและแมกไม้ใหญ่สองข้างทางที่โน้มตัวลงมาบรรจบกันเป็นซุ้มทางเดิน

“เจ้ามัทริน...”

แม้เสียงย่ำเหยียบใบไม้แห้งดังกรอบแกรบไปทั่ว ทว่าชายหนุ่มมั่นใจว่าตนไม่ได้หูฟาดหรือหูเพี้ยนแต่อย่างใด

มีคนกำลังเรียกว่า ‘เจ้ามัทริน’ อยู่จริงๆ

และแม้จะไม่เคยได้ยินชื่อนั้นมาก่อน ทว่ากลับรู้สึกคุ้นหูอย่างประหลาด คล้ายว่าเป็นชื่อที่มีจิตผูกพันอยู่ลึกๆ

ร่างสูงหยุดฝีเท้า ออกสอดส่องตามหลังต้นไม้ใหญ่เพื่อจะพบใครสักคนที่อาจเป็นเจ้าของเสียง แต่จนแล้วจนรอดกลับไม่พบใคร และอันที่จริงบริเวณนี้ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดอื่นนอกจากเขาด้วยซ้ำ

หากคิดอีกแง่หนึ่ง...อาจมีจอมขมังเวทสักคนต้องการลองวิชาของเขา

โถมสะบัดหน้าเล็กน้อยไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัว

ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นแน่ ตราบใดที่เขาจับความรู้สึกประหลาดรัยไม่ได้

ดวงตาคมกริบปรายมองรอบๆ อีกครั้ง คราวนี้เพ่งพินิจทุกอย่างโดยใช้จิตวิญญาณและสมาธิที่ฝึกฝนมาอย่างชำนาญ แต่ทุกอย่างยังเหมือนเดิม นั่นคือไม่มีใครสักคนอยู่ตรงนั้นนอกจากตนเอง

“เจ้ามัทริน...”

เป็นอีกครั้งที่เสียงกระซิบนั้นลอยเข้ามากระทบแก้วหู จับพลันสายลมอ่อนๆ พัดเย็นสบายกลับกลายเป็นพายุกระโชก พัดเอาฝุ่นและเศษใบไม้ปลิวว่อน

มือหนายกขึ้นป้องใบหน้า ชายหนุ่มปิดเปลือกตาลงก่อนที่จะลองฝุ่นจะกระเด็นเข้าตา พายุผิดธรรมชาติลูกใหญ่ปรากฏเนิ่นนานก่อนสงบลงโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้ รวากับเหตุการณ์ประหลาดเมื่อครู่ไม่เคยเกิดขึ้นอย่างไรอย่างนั้น

เรือนผมสีดำสนิทยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงหลังผ่านลมแรง โทมค่อยๆ ลืมตาขึ้น สรรวจรอบข้างที่ดูเหมือนจะปกติดีทุกอย่าง

ยกเว้นเศษใบไม้แห้งกองหนึ่ง...

ใบไม้แห้งกรอบกองใหญ่กองนั้นกระดิกไปมาแม้ไม่มีสายลม

ต้องผิว

โทมขยับตัวเองเข้าหาความพิศวงเบื้องหน้าด้วยฝ่าเท้าที่เบาที่สุด
เพ่งมองกองใบไม้ดีดดินไม่มีทิศทางการที่จะลอยขึ้นเหนือพื้นกระเบื้อง
สีขาว ม้วนตัวเป็นเกลียวคล้ายพายุลมุนลูกเล็ก ลอยสูงขึ้นเรื่อยๆ
กระทั่งสูงระดับเดียวกับสายตาของชายหนุ่ม

เกลียวพายุนั้นแกว่งนั้นแกว่งเป็นรูปร่างของงูตัวใหญ่แผ่แม่เบี้ย
เสียงท่มต่ำแหบพร่าติดอยู่ในลำคอตั้งขึ้นอีกครั้งผ่านเกลียวใบไม้

“เจ้ามัทริน...”

“อืม...”

ร่างสูงโปร่งขานรับในลำคออย่างไม่รู้ตัว

“ลูกพี่!”

เพียงเสี้ยววินาทีที่โทมจะสายตาออกจากภาพเบื้องหน้าไปยัง
บุคคลผู้มาใหม่ มึงกำลังเดินมาจากที่ไกลๆ พร้อมกับโบกไม้โบกมือ
ดีใจที่ได้พบลูกพี่ของตน

โทมหันกลับไปมองกลุ่มใบไม้แกว่งอีกครั้ง คราวนี้พวกมันกำลัง
ร่วงโรยลงสู่พื้นดินดังเดิม พายุหมุนรูปงูเมื่อครู่สลายไปแล้ว ทว่าความ
พิศวงของมันยังตราตรึงในความรู้สึกของผู้ที่พบเห็นอยู่

...ไม่นานแล้ว ไม่ประหลาด

ทว่าสะกิดจิตได้สำนึกบางอย่าง

“ลูกพี่ทำอะไรอยู่ จะกลับบ้านหรือยัง”

มึงถามทันทีที่มาถึง สีหน้าเหยเกเล็กน้อยยามแสงแดดส่อง
กระทบดวงตา

“อืม กำลังจะกลับ”

คนเพิ่งเผชิญกับเรื่องเหนือธรรมชาติมาหมาดๆ ตอบกลับด้วย
น้ำเสียงเรียบเฉย ดูไม่มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น

“ดีเลย ฉันเห็นหลวงตาไปหาลูกพี่ที่โบสถ์เก่า กันดีกว่าจะต้องอยู่

ยาวแล้วเสียอีก”

“หลงตาไม่เห็นพูดอะไร” นอกจากเรื่องย่ำเตือนจุดมุ่งหมายของนายบุรินทร์

“ดีแล้วจะ ตอนหลงตาเดินมาก็สวนกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ยออกมาจากโบสถ์เก่าด้วยเหมือนกัน”

มิ่งดีสีหน้าขี้นม และประโยคที่เด็กหนุ่มพูดสร้างความสนใจแก่ผู้ฟังได้เป็นอย่างดี ดวงตาคมกริบหรือคล้ายตั้งใจซักความ ขณะเดียวกับที่ร่างสูงโปร่งขยับเข้าใกล้เด็กหนุ่มจนบังดวงตะวันมืด

“เมื่อก็บอกว่าเห็นผู้หญิงเดินสวนกับหลงตาออกมาจั้นหรือ”

“ใช่ ผู้หญิงพิกที่แต่งตัวไม่เหมือนผู้หญิงคนไหนในวิหารแล้ว ก็เป็นคนเดียวกันกับที่อยู่กับลูกพี่ที่บ้านผีสิงคืนงานวัดด้วย”

มิ่งบอก ยามนึกถึงหญิงสาวที่ได้พบเจอก็รู้สึกประหลาดใจขึ้นมาเสียจริงๆ

“เธอกลับไปแล้วหรือ”

น้ำเสียงเรียบเฉยแผ่แรงกระตุ้นให้คนถูกถามต้องรีบตอบ “ใช่ จ้ะ ก่อนไปก็แวะมาหาฉันด้วยเหมือนกัน”

คนรับฟังข้อมูลขมวดคิวนุ่ม มิ่งจึงถือโอกาสพูดต่อ

“ผู้หญิงคนนั้นมาถามฉันว่าลูกพี่ชื่ออะไร บ้านอยู่ที่ไหน ฉันเลยบอกไปว่าลูกพี่ชื่อโหม บ้านอยู่ท้ายหมู่บ้าน”

“แล้วเธอชื่ออะไร บ้านอยู่ไหน”

คำถามย้อนถูกส่งกลับไปยังสหาย

“ฉันไม่ได้ถาม”

“แล้วทำไมไม่ถาม”

“ก็...ไม่ได้อยากรู้”

เสียงตอบนั้นแผ่วลง คล้ายรู้ว่าสิ่งใดจะตามมาทีหลัง แล้วก็เป็นอย่างที่มิ่งคิดจริงๆ เมื่อมะเหงกหนักๆ จากลูกพี่เคาะเข้ามาที่หน้าผาก

อย่างแรง จนเห็นเดือนเห็นดาวลอยวิ้งอยู่รอบกาย

“แกล่นะ เทียวเอาที่อยู่กับที่อยู่ฉันไปบอกคนแปลกหน้าได้ยังไง”
โทมข้มผมสั้นเกรียนของมิงจนหนังศีรษะขึ้นสีแดงจางๆ ขณะที่เจ้าตัว
ร้องโอดครวญไปมาอย่างสำนึกผิด “มีหน้าซ้ำยังไม่รอบคอบ ปล่อยให้
เขารู้ข้อมูลอยู่ฝ่ายเดียวอีก”

“โอ๊ย! ลูกพี่ พอก่อนๆ!” มิงร้องลั่น “ลูกพี่ฟังฉันอธิบายก่อนสิ”
เจ้าของมือหนายอมหยุดลงโทษคนปากโป้ง เพ่งมองเด็กหนุ่ม
คล้ายรอคำอธิบายดีๆ อยู่

“ว่ามา”

ทว่าดวงตาเต็มไปด้วยประโยคที่ว่า ‘หากพูดไม่ดี รู้ไหมว่าจะ
เกิดอะไรขึ้น’ นั้นทำให้มิงกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก ก่อนจะล้าละลัก
อธิบายเสียงติดขัด

“ฉัน...เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นดูสนใจลูกพี่นั่นะจ๊ะ” พุดพลา
งลอบมองปฏิกิริยาของอีกฝ่ายไปพลาง “ทั้งแววตา ท่าทาง ดูมีความ
สุขเวลาพูดถึงลูกพี่ ฉันก็เลย...ไม่คิดว่าเธอจะเป็นคนไม่ดีหรอก”

“หมายความว่าแกเชื่อใจเธอนั่นสินะ”

น้ำเสียงราบเรียบฉายแววค่อนข้างอด

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะลูกพี่” มิงโบกมือปฏิเสธ “ก็แค่...ฉันอยากเห็น
ลูกพี่กระซุ่มกระซวยบ้าง ได้ออกเรือนเหมือนผู้ชายคนอื่นบ้างก็แค่นั้น
เอง”

ดวงตาคมวับคมวาวทอดมองออกไปไกลอย่างหาจุดหมายมิได้
ก่อนชายหนุ่มจะพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ

“ชีวิตฉันมันไม่เหมือนคนอื่นมาตั้งแต่แรกแล้วไอ้มิง” โทมเว้น
ช่วง แต่สายตายังคงเหม่อลอย “แกอยู่กับฉันมาหลายปีก็น่าจะรู้ว่า
มันแตกต่างยังไง”

“ลูกพี่...”

ริมฝีปากหยักคดลิ้มบาง แสดงออกว่าไม่เป็นอะไรทั้งนั้น
“ชอบใจแก่มากที่หวังดี แต่ชีวิตฉันเป็นของพ่อ อะไรที่อยู่นอก
เหนือจากคำสั่งท่าน ฉันจะไม่ทำ”
“แต่ไม่มีใครควบคุมผู้หญิงคนนั้นได้หรอกจ้ะ”
น้ำเสียงหนักแน่นเรียกความสนใจจากสายตาคู่คมให้กลับมาที่
คนพูดอีกครั้ง
“ฉันเชื่อว่ารายนั้นจะต้องทำให้ลูกพี่แปลกใจอยู่เสมอแน่ๆ
อย่างเช่นรวบหัวรวบหางลูกพี่เสียเลย ฮ่าๆๆ”
เด็กหนุ่มหัวเราะเสียงกังวานใส และเมื่อโหมคิดตามคำพูด
เมื่อครู่ เขาก็เกิดอาการหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะอีกครั้ง รวากับลึกๆ
ยังคงคาดหวังให้มันเกิดขึ้นจริง

บ้านไม้สีขาวนวลสองชั้นขนาดกลางดูจะกลับมาสงบสุข
อีกครั้ง เมื่อไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งหรือจิกกัดกันทางคำพูดจาก
หยาดฝนและฟองฟ้า บุตรสาวทั้งสองคนผู้เป็นดวงใจของนางบุญยืน
และนายสน เศรษฐาภกุล เจ้าของร้านขนมไทยเจ้าเด็ดที่ชาวเมืองวิมาลา
ต่างต้องโอร. จับจองขนมล่องหน้านานเป็นอาทิตย์ กว่าจะได้ลิ้มลอง
รสชาติสมใจ

ฝีมือการทำขนมหวานของนางบุญยืนไม่เป็นสองรองใคร หญิง
วัยห้าสิบห้าปีตั้งใจเก็บสูตรขนมไว้ส่งสอนลูกสาวทั้งสอง หากวันใด
พวกเด็กๆ ไม่มีงานทำ จะได้ใช้เลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้

ทว่าในความเป็นจริง นางบุญยืนกลับฝากฝังได้เพียงแค่หยาดฝน
ลูกสาวคนโตเท่านั้น ครั้นจะให้สอนลูกสาวคนเล็กด้วยนั้นคงเป็นเรื่อง
ยาก เพราะฟองฟ้าชอบที่จะขุดดินปลูกต้นไม้ในสวน หรือให้อาหารไก่
กลางแจ้งอยู่กับผู้เป็นพ่อเสียมากกว่าต้องมานั่งทำงานบ้านงานเรือน
แบบนี้

“ไม่รู้ร้อนหรือลูก”

ชายร่างผอมวัยเกี่ยยงแอ่นตามลูกสาวสุดที่รักที่กำลังพรวนดินอย่างขะมักเขม้น ขณะยืนบังแสงตะวันร้อนจ้าให้จากทางด้านหลัง

“ไม่ค่ะ พ่อไม่ต้องบังแดดให้ฟ้าหรอก เดี่ยวจะเป็นลมเอา”

ฟองฟ้าพูดอย่างรู้ทัน แม้ไม่หันกลับมามองนายสน

“พ่อสิต้องกลัวลูกเป็นลม เป็นผู้หญิงบอบบางดันมาเข้าสวนตอนเที่ยง”

ผู้เป็นพ่อควานหาหมวกสานบังแดดใบใหญ่มาสวมให้ลูกสาว ส่วนตัวเองมีอยู่แล้วใบหนึ่ง

“ก็มันว่างนี่นา ฟ้าไม่มีอะไรทำก็เลยมาช่วยพ่อนี้ไง”

ปากว่า มือก็พรวนดินควบคู่ไปด้วย

“แล้วไม่ไปช่วยแม่กับพี่ทำขนมในบ้านละ” นายสนย่อตัวลงเอื้อมมือเหี่ยวกร้านไปหยิบไส้เดือนตัวโตที่ไพล่พ่นขึ้นมาเหนือดินให้กลับลงไปตามเดิม “อีกหน่อยออกเรือนไปทำกับข้าวไม่เป็นละอายผัวแยะ”

ฟองฟ้าหลุดหัวเราะลั่น “หาผัวให้ได้ก่อนเถอะพ่อ ค่อยกังวลเรื่องนั้น”

หญิงสาวไม่ได้คาดหวังเรื่องชีวิตคู่มากมายนัก เธอแค่คาดหวังว่าจะได้งานดีๆ ทำ งานที่มีรายได้สูงพอที่จะดูแลตนเองได้โดยไม่ต้องลำบากเงินของพ่อแม่ แต่ปัจจุบันสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในเมืองหลวงดูเหมือนจะทำให้ความฝันของฟองฟ้าริบหรี่อย่างน่าใจหาย

“อย่าเครียดเรื่องงานมากนักเลยลูก” นายสนขัดความคิดของลูกสาวอย่างรู้ทัน “ลูกเรียนมาหนัก ทุ่มเทเวลาให้การเรียนมามากพอแล้ว หัดใช้ชีวิตให้เหมือนเด็กคนอื่นหน่อย ออกไปเดินเที่ยว ซื้เสื้อผ้าสวยๆ ไป”

ฟองฟ้าหยุดพรวนดิน ก่อนที่ดวงหน้าคมหวานจะหันไปทางผู้เป็นพ่อ ดวงตากลมไถ่รินน้ำใสๆ เล็กน้อย

“ขอบคุณนะคะพ่อที่ยอมให้ฟ้าทำตามใจตัวเอง แต่จะให้ออก
เที่ยวเล่นไปตลอดชีวิตก็ไม่ได้หรอก”

เพียงช่วงเวลาสั้นๆ ที่ความเงียบเข้าปกคลุมสวนเล็กๆ หลังบ้าน
นายสนถือโอกาสผ่อนคลายบรรยากาศตึงเครียดลง

“จึ้น...หาผ้ารวยๆ สักคนลิ ฮ่าๆๆๆ”

ฟองฟ้าเบิกตากว้าง ก่อนหัวเราะลั่น

“ผู้ชายไม่ใช่ดอกไม้ริมทางนะพ่อ จะได้หาง่ายขนาดนั้น”

“ใครจะรู้ ลูกอาจจะเจอเนื้อคู่ในเร็ววันนี้ก็ได้”

นายสนหยอกล้อตามประสาคนอารมณ์ดี แต่คำพูดนั้นทำให้
หญิงสาวฉุกคิด

ภาพผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเธอมีใจให้ปรากฏขึ้นในหัว ทั้งรูปร่างสูง
สง่า แผ่นหลังกว้างแข็งแรง ผิวพรรณขาวซีดราวไริ์วิญญาณ ดวงหน้า
คมคายหล่อเหลาชวนระทวย และดวงตาอันน่าพิศวงชวนวิงเวียน
ความรู้สึกหวิวในจิตแผ่กระจายทั่วร่างบางอย่างอีกครั้ง ซ้อมมือและข้อเท้าชา
วาบไปหมดจนต้องวางที่พรวนดินลงบนพื้น

น่าแปลกที่ฟองฟ้าจำความรู้สึกเกี่ยวกับเขาได้แม่นยำ ทว่ากลับ
เห็นภาพเหล่านั้นเลื่อนรางคล้ายคนเพ่งตื่นจากภวังค์แห่งฝัน

ผู้เป็นพ่อเห็นสีหน้าไม่สู้ดีนักของลูกสาวก็หงอนหน้ามองดูแดด
ที่ส่องลงมากระทบม่านตา เกรงว่าจะทำให้ลูกเป็นลมล้มพับไป

“เมาแดดหรือไง กลับเข้าบ้านไปเถอะ” มือหยาบสะกิดแขนเล็ก
เรียกสติ

“พ่อ...”

ฟองฟ้าเรียกเสียงแผ่ว ทำเอาคนมีสถานะเป็นพ่อย่นคิ้วเข้าหากัน
พร้อมกับขยับตัวเข้ามาใกล้

“ว่าไงลูก เป็นอะไรไป”

“พ่อรู้จักผู้ชายที่ชื่อโทม ที่บ้านอยู่ท้ายหมู่บ้านไหมคะ” เสียงใส

กังวานขึ้นเล็กน้อย “เขาแต่งกายแบบพื้นเมือง ภูปงามชนิดที่ไม่มีใคร
เทียบ เนื้อตัวขาวซีด”

“ลูกชายคนโตบ้านวรารวงค์นะเหรอ”

“พอรู้จักหรือคะ” ฟองฟ้าทำตาเป็นประกาย ฉายแววตื่นเต้น
ระคนใคร่รู้

“ลูกบอกอยู่ท้ายหมู่บ้าน ก็เห็นจะมีอยู่ครอบครัวเดียวนี่แหละ”

“พอเล่าเรื่องของเขาให้ฟ้าฟังหน่อยสิ”

นายสนซังใจครุ่นหนึ่ง หรีตามองลูกสาวที่เค้านั่งอ้อยู่ข้างๆ
ก็ได้แต่ตามใจ ไม่มีขัด

“พ่อก็ไม่ค่อยรู้จักพ่อหนุ่มนั่นเท่าไรนักหรอก รู้แค่ว่าเป็นลูกของ
นายบุรินทร์กับคุณหญิงพิไล วรารวงค์ ว่ากันว่าตระกูลนี้มีเชื้อสายเจ้า
อยู่แต่เดิม เคยเป็นเจ้าเมืองวิมาลามาตั้งแต่บรรพบุรุษก่อนที่การ
ปกครองจะเปลี่ยนไป ปัจจุบันก็ยังเป็นที่เคารพนับถือของคนในเมือง
อยู่นะ ใครๆ ก็เกรงใจบารมีทั้งนั้น”

ฟองฟ้าพยักหน้า

“บ้านนั้นเขาเข้มงวดหรือคะ” เธอถามเพราะนึกถึงตอนที่ชาย
หนุ่มพูดเป็นนัยว่า ชีวิตของเขาเดินไปตามเส้นทางที่พ่อปู่ไว้ให้

“ยิ่งกว่าเข้มงวดเสียอีก” นายสนกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง
“ใครๆ ก็รู้ที่บ้านนั้นบงการชีวิตลูกๆ ยิ่งกว่าสัตว์เลื้อยอีกนา พวกผู้ดี
ก็อย่างนี้แหละ ศักดิ์ศรีกับเกียรติยศมันค่าคอ”

แววตาและน้ำเสียงของชายชาวสวนดูจะเวทนาระคนสมเพชอยู่
ไม่น้อย เขาสายตาส่องไปมาช้าๆ นึกสงสัยใคร่ติดตามที่มีบาปกรรมให้
ต้องไปเกิดเป็นบุตรชาย หรือบุตรสาวบ้านวรารวงค์

“ว่าแต่ลูกมาถามพ่อเรื่องนี้ทำไม”

“คะ” หญิงสาวเล็กลัก กลอกตาไปมาหาเหตุผล “ฟ้า...อยากรู้
เรื่องของเขาก็เท่านั้นเอง”

เสียงแผ่วนั้นยิ่งทำให้คนฟังจ้องจับผิดเข้าไปใหญ่

“อยากรู้ไปทำไม”

ใบหน้าคมหวานขึ้นสีแดงเรื่อ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะหัวใจเต้นแรงหรือ เพราะอากาศร้อนจัดกันแน่ ฟองฟ้ายกมือขึ้นกำคอเสื้อกระพือไปมา เรียกลมเย็นๆ เข้าหาตัวเอง

“อย่าบอกนะว่าถูกใจลูกชายบ้านนั้น”

ฟองฟ้าไม่ตอบ ทว่าพยักหน้ายอมรับเบาๆ

“อุ๊บ๊ะ! เห็นทีจะมีผัว” นายสนตบเข้าขาด

“พ่อ!” หญิงสาวถลึงตาใส่ “ยังไม่ได้ไปถึงขั้นนั้นหรอกนะ”

นายสนหัวเราะในลำคอ

“เอาเถอะ ลูกจะมีผัวหรือรักใครชอบใคร พ่อไม่ว่าหรอก” มือข้างยกขึ้นยี้มลูกสาวจนยุงเหยิง “แต่เตือนไว้ก่อนว่าบ้านวรวงศ์ไม่มีฤกษ์งานแต่งลูกชายหรอก จะมีก็แต่ฤกษ์บวชเท่านั้นแหละ คนแถวนี้เขารู้กันดี”

ฟองฟ้าไม่พูดอะไร พอเข้าใจเรื่องนี้อยู่บ้าง ทว่ารู้สึกไม่เห็นด้วยที่นายบุรินทร์บังคับให้ลูกชายบวชอย่างที่ต้องการ เรื่องแบบนี้ควรให้เจ้าตัวเป็นฝ่ายตัดสินใจเองไม่ใช่หรือ

“สงสัยเคลสนี้ฟ้าคงได้เป็นฝ่ายไปสู่ขอลูกชายเขาแทนแน่ๆ เลย พ่อ”

เธอตัดพ้อ ส่วนนายสนกลับหัวเราะลั่นอีกครั้ง

“ก็เอาซี เงินเก็บบ้านเราก็ใช้ว่าจะน้อยเสียเมื่อไหร่!”